

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2013. november

Adventszemle

KERESZTÉNY
ÉLETELVEK

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

A történelem feddése

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

Daniel Delcea

Intelligens öltözet

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- A focsani-i gyülekezet
- Thaiföld

12 Keresztény életelvek

Ninu Pădure

A romlás építői

14 Keresztény életelvek

Ellen White

Elfelejtett tanácsok az öltözködésre vonatkozóan

15 Adventista Teológiai Intézet

Roxana Paraschiv

Az egyetem küldetése (III)

16 Ifjúság

Daniel Chirileanu

Agónia és extázis között – Ifjúsági kongresszusok 2013-ban

19 Jelenkori történelem

Iosif Suci

A „Bern” jelentés

22 Különleges

Alina Kartman

Semnele timpului – Idők jelei
Mit tehet gyülekezetedért egy folyóirat?

24 A reménység zenéje

Mihai Bejinariu

Zene a gyülekezetben – még egy új világosság?

26 Missziónapló

Iacob Căţinean

Szolgálat felsőfokon

28 Bibliai prófécia

Laurenţiu Moş

Készülődés az Armagedonra

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

Ismerjük meg a Bibliát

31 Szívtől szívnek

Aurel Neaţu

Magányos vagy közösségvállaló?

2013. november. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Teodor Huţanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Georgeta Pîrlitu, Szász Ernő, Ştefan Tomoioga, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu Fordította és szerkesztette Bartha Sándor Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Şos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

A történelem feddése

Egyik hittestvérem megkérdezte: „Hol van az az adventizmus, amely lehetővé tette, hogy néhány tagból ilyen méreteket öltön az egyház?”

„Mit akar ezzel mondani” – válaszoltam én is egy kérdéssel.

„Hol van az az advent lelkület, amelytől megijed a többségi egyház, és amely ámulatba ejtette az értelmiségi réteget a két világháború között?”

Erre újabb kérdést tettem fel: „Kifejtené bővebben, kérem?”

Ekkor a kezembe nyomta a Kolozsváron, Octavian Goga által létesített „Țara noastră” című folyóirat 1926. augusztus 15-ei számát, és felhívta a figyelmemet Tudor Argezei által írt egyik cikkre.

Eloolvastam az írást és úgy döntöttem, megosztom olvasóimmal is egy részét. Olvassátok és elmélkedjétek, engedjétek meg a Szentléleknek, hogy kérdéseket tegyen fel.

„Hittek és hisznek azok a népek, amelyek történelmet csináltak... Az igazságos vagy téves meggyőződések értelmiségi műveletei, amelyek erkölcsi konfliktusból, a lélek titkos küzdelmeiből születtek, nem a hiányzó vallási nevelés miatt nem teljesedtek ki érzelmeinkben, hanem e hiányból fakadó tehetetlenségéből. Mi a teendő?”

Vallásos közönyünk csak látszólagos. A hit nem csak a franciák, a katolikusok, a protestánsok vagy a forradalmárok kiváltsága. A román nép képes boldogabb történelmet megélt elődeihez hasonlóan viselkedni...

E tökéletes misztikumra való hajlam beszédes példája a román nép között a szektákhoz való csatlakozás. Az adventizmus képes volt felemelni és eltávolítani a társadalmi élet örömeitől a parasztságot egészen a személyes áldozatig. A háború idején voltak román adventisták, akik vallási okokból nem voltak hajlandók fegyvert fogni. Adventista prédikátorok, akiket tíz éven keresztül vallási összejöveteleken vertek meg papok, hatósági támogatással, végül számos parasztnak lakta területet megtérítettek, és még nem is említtem a városban elért sikereiket. Ezek a prédikátorok románok voltak, hallgatóik úgyszintén. Ma az adventistáknak Bukarestben van egy kulturális központjuk, könyvtáruk, nyomdájuk, imaházuk, egy impozáns épületük, amelyet a szegény emberek adományaiból emeltek... Tiszta élet, érdeknélküliség, egy számunkra felfoghatatlan őszinteség jellemzi az adventistákat...

A vallásos lelkület alapja a hit, de az indulatoság is. A nép joggal kedvel egy profétikus és küzdő egyházat, amelynek a papjai mindent megtesznek az erkölcsi erők fiatalítása érdekében, és amelynek odaszentelt életű papjai a maguk során forradalmárok... A nép kerüli a miniszteri szónoklatokat, a hivatalos hangvételű sajtót és a fizetett tanárokat, ám szívesen fogad egy jó szót az utcán vagy egy sánta és független verklis énekét... A papok kötelessége, hogy ne tűnjenek közhivatalnoknak, majd később nyugdíjasnak... Ők nem avulhatnak el veszélytelenül az örök források közelében. Jól meghatározott módon ápolják azt a sötét területet, ahol találkoznak az eszmék, fájdalmak és csüggedések – hogy is tudnak egerekként járni ezek között és nem szárnyalnak, mint óriási madarak? Hogy is van idejük ingadozni, közönségesnek... és jelentéktelennek lenni?

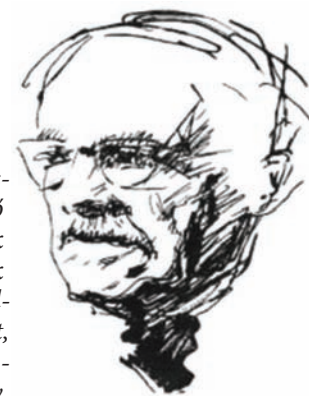
A meggazdagodott, burzsoá papság előtt feltűnik a tüzes és gyors szektás. Őt nem foglalták bele a költségvetésbe, nem védik törvények, nem biztosított az öregkora, róla nem sugdolóznak, nem terjesztenek híreket. Egy helyreállító, a társadalmi fájdalmakba beleszeretett Krisztus nevében jelenik meg, s e hírnév nélküli Krisztusra vágyik mindenki. A szektásnak viszonylag egyszerű feladata van: a haszonleső egyházi rendtől megundorodott keresztények szimpátiáját elnyerni.

Fiatal román papok, ti, akik jól ismeritek saját magatokban a rosszat, lehettek ti... ilyen adventisták... akik buzgón beszélnek nap mint nap a néphez. Ti is álljatok elő szabad prédikációitokkal, mint ők, és mint ők hajtsátok halandó füleiteket és figyeljétek a körülöttetek levőkre. Lehettek ti a nép nagy tanítói. Mit csináltok a faluban vagy a külvárosban, ahol éltek? Hozományt a lánynak és politikai pályát a fiúnak? Bankokat és egyesületeket, névtelen társaságokat, fa-, és kőolaj-kitermelést? Tízezren vagytok, és senki sem lát benneteket a nemzet mezején dolgozni.

Gyertek! Egy kis buzgalom, egy kis szabadság és egy kis szemtelenség Krisztusért és a népért nem állhat rosszul nektek. Ha elindultok, rájöttök majd, hogy mit kell megtisztítani, elfojtani, és akkor a jó művet szolgálhatjátok.

Ha nem, akkor hagyjátok fel a papsággal, amelytől úgy is eltávolodtatok, és engedjétek, hogy a szektások szedjék össze azokat a kalászeket, amelyeket ti eltaposztatok.” (Tudor Argezei, Țara noastră, 1936. augusztus 15., „Levél a papokhoz” – Kolozsvár).

Ó, vágyom utánad történelem! ■

Tudor Argezei
(1880-1967)

Virgiliu Peicu
a Curierul Adventist
főszerkesztője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

„Reménység a láthatáron” – új evangelizációs esemény Romániában

Dough Batchelor, az ismert evangélista és televíziós műsorvezető decemberben evangelizációt tart hazánkban. A „Reménység a láthatáron” című előadássorozat december 6–14 között lesz megtartva a cernicai

Adventista Teológiai Intézet aulájában. A Speranța televízió élőben közvetíti a tíz előadást, így követhető lesz a televízióban és az interneten is.

Az előadások címeiből tallózunk: Leszakított láncok; Börtönből a palotába; Jézus lábainál; Dupla adag; A gyönyörűség hegye, stb.

A „Reménység a láthatáron” előadássorozatot egy, a Cernicán megtartott felkészítési időszak előzi meg, amely december 3-án, kedden veszi kezde-

tét, és december 6-án, pénteken zárul. A felkészítési tanfolyamot Doug Batchelor, Jean Ross és Charissa McSherry tartják. Ezek a tanfolyamok különösen a misszionáriusokhoz és a laikus evangélistákhoz szólnak, de szívesen várják azokat is, akik szeretnének missziómunkát végezni. Bővebb információért hívható az unió telefonszáma (021-2690338; 0740-104001), levelezésre pedig a secretar@adventist.ro e-mail cím áll az érdeklődők rendelkezésére.

Köszönet az adományozóknak

A Curierul Adventist szerkesztősége szeretne köszönetet mondani mindazoknak, akik válaszoltak felhívásunkra, és folyóiratunk archívuma számára felajánlottak birtokukban levő, régi lapszámokat. Ez alkalommal a következő személyeknek köszönjük meg adományait: Aron Moldovan (Buka-

rest), Pavel Crișan (Mácsa), Maria Cazan (Mácsa) és Valeriu Olteanu (AEÁ).

Újból olvasóinkhoz fordulunk, és kérjük, hogy archívumunk kiegészítése végett küldjék el a Curierul Adventist régi lapszámait. Különösen az 1914–1950-es időszak érdekel. Úgyisintén várjuk a magyar nyelvű lapszámokat is.

Elérhetőségeink: 0742-106820-as telefonszám, valamint a curierul@adventist.ro e-mail cím. Postai cím: Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38-A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190. A borítékra kérjük ráírni: *Pentru Curierul Adventist.*

Megemlékezés Somoskeszin

Az Arad megyei Somoskeszi az egyike azon településeknek, ahová először jutott el az advent üzenet. 1897-ben John F. Huenergardt, amerikai misszionárius érkezett Somoskeszire. Őt Zeldeșan Petru, baptista hívő fogadta, aki nemsokára adventista lett. A Zeldeșan család otthonában 1900-ban tartottak – a környéken először – adventista evangelizációt.

A helyi gyülekezet először a „Curierul Misionar” című folyóirat 1914/1. számában jelenik meg egy statisztikai jelentésben, amely szerint 21 tagja van, és 101 korona tizedet fizetett be egy negyedév alatt.

Az idők folyamán a közösség adventista testvérek házaiban tartotta gyüle-

kezéseit, de alkalom adtán nem adventisták is helyet adtak a gyülekezetnek. Mindez 1972-ig volt így, amikor is a Memete család egy telket adományozott a közösségnek. Az adventhívók egyesült erővel kezdték el az imaház építését, amelyet 1974-ben fel is avat-

tak. Az épület felújítása 2004-ben kezdődött, majd 2006. június 3-án került felavatásra.

2013. augusztus 17-én egy különleges szombat volt Somoskeszin. A több mint 230 jelenlevő két nagy eseményre emlékezett: 100 éves a helyi szervezett gyülekezet, és 110 éve van adventista jelenlét a helységben.

Somoskeszin a közösség számos örömteli és felemelő tapasztalatot élt át, ám nehézségekkel is szembesült, mivel az ellenség próbálta megghiúsítani Isten munkáját. Somoskeszi egy olyan hely, amelyet nagyon szeret az Úr, és ahol még szeretne embereket menteni.

Petru Hărdălău lelkész

Jó hírek az Adventista Teológiai Intézettől

Szeptember 30-án, hétfőn tartották meg az Adventista Teológiai Intézetben

a 2013–2014-es tanévnyitót. Az eseményen jelen voltak az egyetemi hallgatók

tanáraikkal együtt, valamint a mesteri fokozatú hallgatók is. Az Unió részé-

ről Romică Sárbu lelkész, az Oktatás és Családi élet Osztály igazgatója vett részt.

A gazdasági válság idején, amikor az emberek egyre kevesebbet késznek fektetni az oktatásba, növekszik azon ifjak száma, akik az Adventista Teológiai Intézetben szeretnének tanulni. Számuk megközelíti a 2009–2010-es egyetemi évbe beiratkozottak számát. Az Óvodapedagógus és tanítóképző

szakon meghirdetett 30 helyet egytől egyig elfoglalták, sőt ennél nagyobb volt az igény. A Pasztorálteológiai szakon is beteltek a meghirdetett helyek (25).

„Az idei évben 20%-kal gyarapodtunk. Elsősorban azért tölt el örömmel, hogy egyre több fiatal akar intézményünkben tanulni, mert ők szeretnék életük legfontosabb céljává tűzni a szolgálatot Istenért. Másodsorban pedig,

ez igazolja, hogy Isten áldásaiban részesülünk, figyelembe véve azt a tényt, hogy 2009-ben Romániában 780 000 egyetemi hallgató volt, ami 2012-re 470 000-re csökkent. Hiszem, hogy Isten embereket szeretne felkészíteni, hogy befejezzék e földön a munkát” – nyilatkozta Marius Munteanu lelkész, az Adventista Teológiai Intézet elnöke.

A Családon Belüli Erőszak Megelőzésének Napja alkalmából összefogott az ADRA Románia és a fővárosi rendőrség

2013. október 1-jén, a Családon Belüli Erőszak Megelőzésének Napján az ADRA Románia egy figyelemfelkeltő kampányban vett részt a fővárosi rendőrséggel és néhány nem kormányzati szervezettel együtt.

Az esemény legfontosabb momentum az Egyetem-téren zajlott, ahol egy színházi előadást mutattak be. A darab egy valós történeten alapult, egy olyan hölgy esetét mutatta be, aki az ADRA Románia támogatásában részesült.

„Örömmel vettünk részt partnereink mellett e szép dolgok megvalósításában” – nyilatkozta Filică Silianovici, a fővárosi rendőrség Bűnmegelőzési Osztályának vezetője.

Ebből az alkalomból érdekes beszélgetésekre került sor, ismertető szórólapokat és nyomtatványokat osztottak ki.

„Az ilyen rendezvények által szeretnénk mindenkinek felhívni a figyelmét a családon belüli erőszakra, amely Romániában ijesztő méreteket öltött az utóbbi időben. Az ADRA Románia az

év végéig egy újabb kampányt szervez a Családon Belüli Erőszak Megelőzésének Nemzetközi Napja alkalmából” – mondta Sorin Goleanu, az ADRA Románia igazgatója.

2009 óta az ADRA Románia vezeti a Családon Belüli Erőszak Áldozatait Befogadó Központot, az ADRA Házat, ahol jelenleg 300 személy részesül ingyenesen szállásban és szaktanácsadásban, hogy megtalálja az életbe visszavezető utat.

Az ehhez hasonló rendezvényekről bővebben tájékozódhat a 021-2525117-es telefonszámon, valamint az office@adra.ro e-mail címen.

„Tovább kell vinnetek!”

– avagy: felelősséggel tartozunk nemzettársaink iránt

Péntek, szeptember 20. Marosvásárhelyen borongós az idő. Vegyes érzelmekkel lépek be a városi sportcsarnokba. Rendezett széksorok, emelvény, virágdíszek, világosító és hangosító berendezés, kamerák fogadnak. Esemény van készülődésben.

Mellbevágó jelmondat vonja magára a figyelmet: „Tovább kell vinnetek!” S ekkor már értem. Tudom, hogy ami itt történni fog a következő 24 órában, az fontos lehet a jövőben. Fontos, mert lassan elfelejtjük, hogy egyáltalán vin-

nünk kell valamit. Szinte már nem is érdekel az, hogy kaptunk valamit, amit tovább kell adni, vinni, hordozni.

Bizonyára számos lelkészi beszámoló, egyházterületi közlemény, hírlevél, Reménység/Speranța televízió műsor témája lesz még az Erdélyi Magyar Adventisták Biblia-konferenciája. Ezért nem is térnék ki a számadatokra, a felszólalók, meghívottak, jelenlevők felsorolására. Inkább a „közkatona” szemével próbálom megközelíteni a történeteket. Próbáltam beleszippantani

a levegőbe, megérteni, felfogni, észrevenni azt, amit megértett, felfogott, észrevett a több ezer résztvevő.

Mert bizonyára felemelő érzés az, amikor megannyi torokból tör fel a közös éneklés hangereje, amikor a nagy tér ellenére is el tudunk csendesedni imára, amikor együtt dúdoljuk az éppen emelvényen álló kórus énekét, vagy fegyelmezetten hallgatjuk az ige-hirdetést. S talán ez is a találkozó egyik célja – az együttlét, az együvé tartozás érzésének erősítése. Tudom, és hiszem,

hogy sokan ezt várták ettől a naptól. De talán ennél többről volt szó.

A küldetéstudatra utalt az, hogy láttunk felvonulni bizonyos tájegységet képviselő népviseletben kórusokat. Azért említettem ezzel párhuzamosan a küldetéstudatot, mert ezek az apró gesztusok is igazolják, hogy mi még ezen a földön vagyunk, még emberekkel vagyunk körülveve, akiknek beszéljük a nyelvét, ismerjük a szokásaikat, osztozunk a hagyományaikban, életmódjukban, sorsukban. És ezekhez az emberekhez csak nekünk van bejárásunk. Csak mi vihetjük el nekik a kapott üzenetet. Csak mi tudunk szót érteni velük, csak mi tudjuk az édes anyanyelv korlátlan lehetőségein vagy éppen korlátolt határain belül közölni az isteni szeretet melegét. Még az egyszerű ember „népviseleti” életét, mindenapjait kell élnünk ezen a földön, és ebben a helyzetben kellene kihasználni minden lehetőséget arra, hogy nemzetársaink is megismerjék az evangéliumot, és az evangélium által Krisztust.

Ettől lett emberközelibb a találkozás. Ráébredtett bennünket arra, hogy ne csupán a „globalizált” egyházra összpontosítsunk és annak gigantikus mé-

retű külmisziójára, hanem nézzünk szét a házunk táján, mert biztosan van még tennivaló. S ne várjuk a tengerentúlról, vagy határokon túlról érkező evangélistáktól, hogy majd ők tegyék meg a mi nyelvünket beszélő emberekért azt, amit nekünk kellene. Felelősséggel tartozunk tehát elsősorban nemzetársainkért. Vigyük tovább azt, amit

elkezdtek elődeink, vigyük tovább azt, amit kaptunk, és tegyük ezt anyanyelvünkön, mert így jobban érthető és közelebb vihető ezekhez az emberekhez.

Az óramű pontosságú szervezésen, a kórusok, zenekarok felemelő szolgálatán, a megragadó igehirdetéseken túl ne feledjük el, hogy várnak ránk nemzetársaink.

Bartha Sándor, szerkesztő

■ VILÁGEGYHÁZ

Elkészült az eddigi legátfogóbb tanulmány az adventistákról

Októberben volt az adventista egyház székhelyén, Silver Springben (AEÁ) a Generál Konferencia Éves Ülése. A munkálatok során bemutatták az eddigi legátfogóbb tanulmányt, amelyet a hetednapos adventisták magatartására, meggyőződéseire, tapasztalataira és lelki gyakorlataira vonatkozóan készítettek.

Megemlítjük a legfontosabb kimutatásokat:

– a tagoktól megkérdezték, hogy ki barátságosabb, kedvesebb és ki van kedvezőbb hatással lelki életükre – a válaszok szerint a szombatiskolai tanítók megelőzték a lelkészeket és presbitereket;

– az adventisták kétharmada hiszi, hogy Ellen G. White prófétai szolgálatait végzett;

– három családból csak egyben tartanak családi áhítatot;

– az egyetemi hallgatók közel fele nyilatkozta, hogy elfogadná teljes jogú tagnak a homoszexuálisokat;

– az adventista egyházat elhagyó személyek közül 10-ből 9 állította, hogy miután elhagyta a gyülekezetet, sosem kereste fel őt a lelkész.

A tanulmány során 41 000 személyt kérdeztek meg világszerte: 4260 lelkészt, közel 26 000 tagot, 1200 egyetemi hallgatót és 900 volt adventistát.

„Ez az egyik legjobb tanulmány, amit valaha készítettek egyházunkban” – mondta David Trim, az Adventista Egyház Levéltári és Kutatási Irodájának igazgatója.

A tanulmány során kiderült, hogy egyházunk tagjainak 57%-a nő, 43%-a pedig férfi. Továbbá az is, hogy egyházunk tagjainak 54%-a 16 és 40 év közötti. Világszinten a tagok csupán 10%-a 60 év fölötti.

Egy másik kimutatás szerint, a válszadók 53%-a nyilatkozta, hogy a szombatiskolai tanulmányok „nagyon sokat” jelentenek lelki fejlődésük szempontjából. A szombatiskolát főleg Észak-

Amerikában, Európa egyes területein és Ausztráliában látogatják a legkevesebben.

A tanulmány egy másik következtetése rámutat arra, hogy az adventisták 92%-a szilárdan hiszi, hogy a szombat az igazi nyugalomnap, s csupán 3% nincs erről teljesen meggyőződve (a tanulmány 3%-os hiba-résszel számolt, ami azt is jelentheti, hogy a megkérdezettek közül szinte mindenki elfogadja a szombat igazságát).

A volt adventisták csupán 9%-ával vette fel a lelkész a kapcsolatot, ám sokan közülük azt nyilatkozták, hogy látogatják őket a tagok és presbiterek.

Mindezek mellett azonban, a tanulmány rámutat, hogy 10-ből 4 volt adventistát soha senki sem keresett meg, miután elhagyta a gyülekezetet.

A 2000-es évtől 2012-ig több mint 13,6 millió személy csatlakozott egyházunkhoz, ám ebben az időszakban 5,9 millió tagot veszítettünk el – az elhalálozásokon kívül. Ez azt jelenti, hogy 100 megtért személyre 43,4 elveszett tag jut.

A válaszadók 90%-a hiszi, hogy a Hetednap Adventista Egyház Isten igaz egyháza, amely azt a küldetést kapta, hogy felkészítse az emberiséget Krisztus második eljövételére. A kérdésre,

hogy a világnak vége lesz-e a következő 20 évben, a válaszadók 22%-a határozott „igennel” válaszolt, 45%-a pedig azt mondta, hogy nem hiszi ezt. „Ez nem azt jelenti, hogy ezek az emberek nem hisznek Jézus eljövételében, ám úgy tűnik, kételkednek abban, hogy Ő hamarosan eljön.”

A végeredmények bemutatásakor Benjamin Schoun, egyházunk alelnöke elmondta: „A jövőre nézve, a stratégiai tervezéskor figyelembe kell vennünk ezeket az eredményeket. S habár számos erős oldalunkra fény derült, az általános végeredmény elgondolkasztató.”

Forrás: <http://news.adventist.org>

A Hetednap Adventista Egyház taglétszáma megközelíti a 18 milliót

A Hetednap Adventista Egyház taglétszáma jelentős mértékben növekszik Ázsia déli területein, Latin-Amerikában, Afrika déli részén, s így a világszéles egyház tagjainak száma megközelítette a 18 milliót.

Az elmúlt évben több mint 1,1 millió keresztség volt, ezek közül a legtöbb a Közép-Afriai Divízióban. „Egyházunkhoz minden nap 3052 személy csatlakozik. Naponta 127 lelket keresztelünk, ez percenként két személyt jelent, és há-

lásak vagyunk ezért az Úrnak” – mondta G. T. Ng, egyházunk titkára, amikor bemutatta jelentését az idei Éves Ülésen.

Ng testvér rávilágított az utóbbi évek tendenciáira: míg az északi féltekén csak enyhe növekedés észlelhető, a déli féltekén valóságos „robbanás” történt az egyház taglétszám-növekedésében. Közel 6,6 millió tag él Afrikában, 5,8 millió Dél-Amerikában és 3,4 millió Ázsiában. A legnagyobb taglétszám-növekedést elérő uniók a kö-

vetkezők: India, Banglades, Zambia, Uganda, Közép-Amerika déli része, Zimbabwe, Malawi és Pakisztán.

Uniók, amelyek nem növekedtek – ahol a növekedés 12% alatti volt az utóbbi 10 évben: Dél-Németország, Lengyelország, Japán, Magyarország, Svájc, Új-Zéland, Ausztria, Portugália és Ausztrália. Ide sorolható még három Észak-Amerikai Unió is: Csendes-óceáni, Lake-i és Észak – Csendes-óceáni.

Forrás: Adventista Info: 649/2013. október 18.

■ NYUGVÓRA TÉRT

Dumitru Stoica.....

Dumitru Stoica az Olt megyei Curțioara községben született, a Stoica Constantin és Ana nyolc gyermeke közül elsőként. Szülei 1928-ban lettek adventisták, amikor Dumitru alig 6 éves volt. 1936. augusztus 20-án keresztelkedett meg, majd az év őszén beiratkozott a méhkeri misszióiskolába. Két év elteltével szülei már nem tudták fizetni

a tandíjat, ezért visszatért szülőfalujába, majd elvégzett egy könyvelői iskolát.

1941-ben visszahívták félbeszakított tanulmányai befejezésére. Miután 1942-ben elvégezte a misszióiskolát, a Munténiai Egyházterület könyvelője lett. Isten átszolgáltatta a háborún, hittel és reménységgel élete legnagyobb akadályait is le tudta győzni. A háború után visszatért a Munténiai Egyházterülethez, ahol lelkészként és könyvelőként dolgozott.

1946. szeptember 15-én házasságot kötött Cornelia Tolici testvérnővel.

Házasságukat Isten két gyermekkel – Rene és Doina –, valamint három unokával és egy ükunokával áldotta meg.

Stoica Dumitru testvér hozzáértése és rendszerete segítette őt, hogy megszervezhesse az Unió és a Munténiai Egyházterület levéltárát. 1988-ban, 45 munkában töltött év után vonult nyugdíjba.

2013. szeptember 3-án, 91 éves korában megpihent a Jézussal és szeretettel való találkozás reményében.

Intelligens öltözet

A brit kutató, Tilloston, egy értekezlet alkalomával fejtette ki nézeteit a jövő öltözetével kapcsolatosan. Bemutatta találmányát, amelyet el is nevezett: *Smart Second Skin* (egy második intelligens bőr). E ruházat egyediségét az adja, hogy alkalomadtán olyan illatokat áraszt, amelyek élénkítik az emlékezőtehetséget. Tilloston ruhája például reggel úgy segít az ébredésben, hogy erőteljes, friss illatokat áraszt. Apró szenzorjainak köszönhetően napközben ellenőrzi a szívritmust és viselője stresszszintjét, aztán olyan aromákat terjeszt, amelyek elősegítik a nyugodt lelkiállapotot. Este pedig azzal könnyíti meg az elalvást, hogy virág-, főleg hárs illatát gerjeszti. Ám a jó közérzet megteremtésén túl a *Smart Second Skin* öltözet segít fiatalos állapotban tartani az agyat, mivel a gerjesztett illatok már elfelejtett emlékeket juttatnak az ember eszébe. Így tehát, e ruhát viselő idős személyek esetében lényegesen csökkenthető az elmezavar kockázata.¹

Tilloston találmánya jól példázza, hogy az öltözék intelligens módon felhasználható annak érdekében, hogy pozitív lelkiállapotokat, reakciókat és magatartást gerjesszünk velük.

Ruházat és teljesítmény

Tilloston öltözetének aromáihoz hasonlóan, a ruha stílusa, színválogatása vagy jelképes értéke szintén befolyásolhatja a jó közérzetet és a magatartást.

Számos kijelentés elhangzott már a színek magatartásra gyakorolt hatásáról. Például, Goethe is

azt mondta, hogy a színek hatnak a lélekre, hiszen különböző érzelmeket, gondolatokat gerjesztenek, amelyek lecsendesítenek vagy ellenkezőleg, felzaklatnak, megszorítanak. Azonban a színek pszichológiai hatását nem bizonyították egészen 1985-ig, a Monte Carlóban megtartott Színek Nemzetközi Kongresszusáig. Ott kromoterápiás szakemberek bemutatták, hogy az ember lelkiállapotát mélységesen érinthetik a színek. Azt mondják, hogy XIV. Lajos egyik tábornoka, Conde, azon nyomban elveszítette jó kedélyét, amint szeme előtt felbukkant egy zöld színű tárgy. Beethoven pedig kijelentette, hogy képtelen megtalálni az összhangot, ha nincs szeme előtt egy színes kép.² Figyelembe véve a színek hatását az emberre, elmondhatjuk, hogy az öltözetben a színek értelmes felhasználása pozitív hatással lehet a magatartásra és a teljesítményre, ám a színek hanyag vagy kihívó alkalmazása negatív magatartásformát gerjeszthet viselőjében, de azokban is, akikkel kapcsolatba kerül.

Kutatások igazolták, hogy a ruházatban rejlő jelképeknek nagy hatása van magatartásunkra és teljesítményünkre. Például, egy kísérlet során ifjakat öltöztettek olyan köpenyekbe, amelyekről tudták, hogy híres tudósok viselték. És az ifjak kétszer olyan jól végezték a rájuk bízott feladatot, mint azok, akiket egyszerű ruhába, vagy olyan köpenybe öltöztettek, amelyeket például festőművészek hordtak. És ez történt amatőr golf-játékosokkal is, akik sokkal hatékonyabban teljesítettek, ha egy profi játékos ütőjét tarthatták a kezükben. Viselt ruházatunk által azonosulunk a bálványainkkal, sztárokkal vagy híres emberekkel, és ezen személyek hírneve és jelleme befolyásol bennünket jóra vagy rosszra.

Adam Galinski, aki kutatásai során jutott ezekre a következtetésekre, egy figyelemre méltó

1. <http://www.taifasuri.ro/taifasuri/sanatate/4968-hainele-inteligente-mentin-creierul-tanar-nr326-sapt23-29-iun-011.html>

2. <http://www.fara-secrete.ro/culoarea-hainelor-pe-care-le-purtam-si-influenta-acestora-asupra-mintii-si-spiritului-nform-cromoterapieii/>

kijelentést tett: „A ruházat meghódítja a testet és az agyat, s viselőjében különböző pszichés állapotokat gerjeszt.”³

Ruházat és jellem

A Biblia, és Ellen G. White Biblia-magyarázatai a ruházatra vonatkozó még fontosabb hatásra hívják fel a figyelmünket. Ezt azonban a modern tudomány csupán érintőlegesen említi. A jó közérzetre és teljesítményre gyakorolt hatáson túl, a ruházatnak különleges hatása van a jellem fejlődésére és emberi kapcsolatainkra is.

Ellen G. White bemutatta a ruházat pozitív hatásait utalva arra, hogy a keresztény ember ruházatának célja az, hogy „megvédje népét a világ megrontó hatásától, s elősegítse a testi és erkölcsi egészséget” (*Bizonyságtételek*, 4. köt., 634. old.). „A ruházatkodásban való természetes egyszerűség, ha szerény magaviselettel párosul, egy fiatal nőt a tartózkodásnak oly légkörével vesz körül, amely védőpajzsul szolgál számára ezernyi veszély ellen” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 206. old.).

Ellen G. White továbbá érdekes kijelentéseket tett arra vonatkozóan, hogy milyen negatív tapasztalatokat éltek át olyan személyek, akiket magával ragadott a kihívó ruházat szeretete. Íme, néhány példa: „A feltűnő, különködő ruházatkodás felébreszti a kívánságot viselője szívében és felkelti a szemlélő alacsony szenvedélyét. Isten látja, hogy a büszkeség és a ruházatkodásban való hiúság az emberek jellemének megromlására, lesüllyedésére vezet. Látja, hogy a drága ruházat elfojtja a jó cselekedetek utáni vágyat” (*U.o.* 205. old.); „a nőiesség lelke, lényege eltöprel, elcsökevényesedik, gondolatai a maga szegény, hitvány személyére összpontosulnak” (*Bizonyságtételek*, 4. köt., 644. old.).

Az említett bizonyítékok arra készítetnek, hogy legyünk figyelmesebbek az általunk viselt ruházattal úgy, ahogy odafigyelünk az elfogyasztott táplálékra, az olvasmányainkra vagy zenére is. S mivel létezik intelligens öltözet, amely elősegíti a tiszta, és Isten által kedvelt jellem kialakulását ellentétben a hanyag és jellemre káros hatással levő ruházattal, fel kell hagynunk azon vélekedéssel, hogy nem számít, milyen ruhát hordasz. Öltözködünk tehát értelmesen, egészséges elvek szerint.

Öltözködési vezérelvek

Péter apostol értékes tanítást ad a keresztény nő öltözködésére vonatkozóan: „Akiknek ékesége ne legyen külső, hajjuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvételéből való; hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt. Mert így ékesítettek magokat hajdan ama szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek” (2Pt 3:3-5). E szöveggel egyetértve, Ellen G. White, a *Tanácsok a gyülekezetnek* című könyv 228–229 oldalán néhány tanácsot nyújt, amely vezérelvként alkalmazható a keresztény ember öltözködésében:

Öltözködési vezérelvek

1. Kiegyensúlyozottság. Kerülni kell a szélsőségeket...

Ne keltsétek fel az emberek figyelmét azzal, hogy túl elegánsan vagy akár hanyagul, rendetlenül öltözködtök.

2. Szerénység. A ruházatkodásban való önmehtagadás keresztényi kötelességünknek egyik részét képezi. Az egyszerű ruházatkodás, az ékszertől és mindenféle ékesítéstől való tartózkodás megegyezik hitünkkel.

3. Illemtudó magatartás. Ne alkalmazkodjunk a világi divathoz, de mégse legyünk közömbösek külső megjelenésünk iránt. Legyünk csinosak és ápoltak, de ne ékesítsük fel magunkat. Isten gyermekei legyenek kívül és belül is tiszták.

4. Isten iránti tisztelet. Ne jöjjenek Isten jelenlétébe közönséges ruhájukban, amit hétköznapi viselnek!

5. Krisztus lelkületével összhangban.

Ezt a vezérelvet szépen fejezi ki Ellen G. White, amikor leírja tapasztalatát, amelyet a metodista egyházban, kereszttségén élt át. Az alábbiakban teljes terjedelmében közöljük az idézetet:

„Aznap délután tagként üdvözöltek a gyülekezetben. Fiatal nő állt mellettem, aki szintén gyülekezeti tagságra várt. Békés voltam és boldog, amíg észre nem vettem, hogy aranygyűrűk ragyogtak az ujján, fülében pedig nagy, feltűnő pár fülbevaló. Majd észrevettem, hogy művirágok és költséges szalagcsokrok díszítik a kalapját. Lehűtötte örömeimet a hiúság megnyilvánulása oly valakiben, aki azt állította, hogy a szelíd és alázatos szívű Jézus követője. Vártam, hogy lelkészünk majd halkán megdorgálja vagy tanács-

3. <http://totb.ro/si-haina-il-face-pe-om-despre-imbracaminte-si-creier/>

csal látja el a testvérnőt. De mintha észre sem vette volna a feltűnő megjelenését, nem intette meg. Mindkettőnket kézszorítással fogadott a közösségbe. Krisztus képviselője kezébe fogta az ékszerek díszítette kezét, és mindkettőnk nevét beírták a gyülekezet könyvébe.

Ez az eset nagyon megzavart, megpróbált. Eszembe jutott az apostol szava: az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékekkel, hanem, amint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel. Azok, akiket buzgó keresztyének tartottam, s akik sokkal tapasztaltabbak voltak, mint én, semmibe látszottak venni az Ige tanítását. A világ fényűző ruházkodásának utánzása, ha tényleg olyan bűnös dolog, mint feltételeztem, ezek a keresztyének biztosan tudnának róla, és alkalmazkodnának a Biblia mértékéhez. Ennek ellenére eltökéltem, hogy követni fogom meggyőződésemet. Akárhogy is néztem a dolgot, az örömezenet lelkületével ellenkezőnek tartottam, ha Isten adta időnket és javainkat személyünk díszítésére fordítjuk, holott az alázat és igénytelenség jobban illenek azokhoz, kiknek bűne Isten Fiának végtelen áldozatába került” (*Bizonyságtételek*, 1. köt., 20. old.).

Mindenekelőtt az Úr Jézus Krisztus szemlélése fogja helyreállítani az öltözködésben is a szépérzékét. S mivel Ő nagyon jól ismeri az elbukott emberi hajlamokat, hiszen levette dicsőségét, és alázatos életet élt azért, hogy olyan példát állítson elénk, amellyel megóvhat bennünket a büszkeség és fennhéjzás csapdájától.

Daniel Delcea, lelkész,
Olténiai Egyházterület

Egy látogató lépett be egy híres festőművész műtermébe, ahol néhány ragyogó drágakövet vett észre. Megkérdezte, hogy miért vannak ott ezek a kövek. A művész így válaszolt: „Azért tartom itt őket, hogy eddzem a szememet. Színekkel dolgozom, és észrevétlenül gyengül a színérzékelésem. Ilyenkor ránézek ezekre a gazdag színvilágú kövekre, és helyreáll a színek érzékelése. Ezt teszi a zenész is, amikor a hangvillával megadja a hangot”

Ez törtéник velünk is. A kulturális hatások, a modern kor nyomásai, valamint saját önfelma-gasztaló hajlamaink elváltoztatják érzékszerveinket, és már nem tudjuk helyesen különválasztani az egészséges ruházati stílust a rombolótól. Ám, ha folyton szemünk előtt van Jézus Krisztus, akkor kiegyensúlyozottan fogunk öltözködni.

Misszió öltözködés által

Bizonyos stílusú öltözet kiválasztásával közvetett módon válasszuk vagy az értéket, vagy a divatot. Külsőnkbe vagy belsőnkbe fektetünk, és ez lényegesen meghatározza majd az életünket. Nagyon fontos azonban, hogy amikor kiválasztunk egy öltözetet, akkor választanunk kell az önzés vagy az együtt érzés között, mivel hatással lehetünk azokra a személyekre, akikkel kapcsolatba kerülünk. Megjegyzendő Ellen G. White kijelentése arra vonatkozóan, hogy az édesanya döntései hatással vannak családjára:

„Éppen ezért igyekszik Sátán olyan divatos ruhákat kitalálni, amelyek a szívet és az értelmet elfordítják a nemes dolgoktól a hivalkodás és hiúság szeretete felé, hogy még a magukat keresztyéneknek valló anyák is ennek hódoljanak. Így nem marad idejük sem gyermekeik nevelésére, sem saját jellemük formálására, hogy jó példát mutassanak az igazságért való munkálkodásukkal. Ha Sátánnak sikerül egy anya idejét és figyelmét lekötöni, jól tudja, milyen sokat nyert! Tízből kilenc esetben ezzel az egész családot a divat és öltözködés szolgálatába állítja, s a gyermekeket is áldozatul ejti az anyával együtt” (*Gyermeknevelés*, 433. old.).

E valóságokat figyelembe véve, a Hetednap Adventista Egyház azt tanácsolja tagjainak, hogy egyszerű, minden kihívástól mentes ruházatot viseljenek, mellőzzék az ékszereket valamint a kozmetikumokkal való túlzott szépítgetést.

„Szavaik, cselekedeteik és ruhájuk beszéljenek Isten mellett, akkor szent befolyást árasztanak maguk körül úgy, hogy a világiak is felismerik, hogy Krisztussal jártak” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 206. old.). ■

A focșani-i gyülekezet

Vreancea környékére az adventizmus az első világháborúnak köszönhetően jutott el. A lövészárkokban összetalálkoztak az ország minden sarkából származó ifjak, s közöttük voltak adventisták is, akik bajtársaikkal megosztották hitüket. A beszélgetések és bibliatanulmányozások nyomán néhány Vreancea megyei katonára elhatározta, hogy hetednapos adventista lesz. Ennek következtében Focșaniban már 1919-ben létezett egy 20 hívőből álló csoport. A Romániai Unió 1921-ben megvásárolt egy épületet, és itt kapott helyet az imaház.

A második világháborúig a tagok személyes bizonyosságtevésének, a vallásos irodalom terjesztésének és az ifjak lelkes munkájának köszönhetően gyarapodott a taglétszám. A megszorítások és a helyi hatóságok ellenállása ellenére 1962-ben már 110 tagot számlált a gyülekezet.

A focșani-i adventisták 1963 és 1989 között sikerrel őrizték a hit lángját, főleg a kiscsoportos tevékenységek és az ifjak munkássága révén. A kommunista rendszer bukása után, a kitarító

evangélizációs munkának köszönhetően 120 tagról (1989-ben) 250 tagra nőtt a létszám (1997-re). Aztán e tagok közül néhányan átmentek a lakhelyük közelében megalakult új gyülekezetekbe.

Az évek során a focșani-i adventisták a Curtea de Apel, az Ecaterina Varga, a Strada Mare a Unirii, Eminescu, Nicolae Săveanu, Cezar Bolliac utcákban, valamint az Avântul út, 8. szám alatti épületben gyülekeztek. Ez utóbbi helyen van ma is az imaház.

Jelenleg a közösségnek 130 tagja van. Közülük néhányan a Vidra és a Vizantea csoportokhoz tartoznak, míg némelyek a környező településeken laknak, mint például: Odobești, Reghiu, Suraia. Törekszünk megvallani hitünket munkahelyen, rokonok, barátok és ismerőseink között. Vágyunk az, hogy Isten minél előbb befejezze művét. Ezért imádkozunk és dolgozunk. Céljaink között szerepel egy Sola Scriptura könyvesbolt megalapítása, valamint a Vocea Speranței rádióadó számára egy frekvenciasáv megszerzése.

Isten vezérelje egyházát az örökkévalóságig!

Cristian Baciu lelkész

Thaiföld

Thaiföld, vagy másik nevén Thaiföldi Királyság, délkelet-ázsiai, forró égvöi ország az egyetlen, amelyet nem hódítottak meg európaiak. Lakossága hozzávetőlegesen 67 millió fő, területének nagysága Spanyolországéhoz hasonló. 1939-ig Sziám volt az ország megnevezése. Illetik továbbá „a mosoly országa” megnevezéssel is, lakosai előzékenysége és vendégszeretete miatt. A lakosok 95%-a buddhista, 4,5%-a muzulmán és csupán 1% keresztény annak ellenére, hogy a kereszténység eljutott oda már a XVI. században. Thaiföld világszinten az egyik legjelentősebb rizs-, és természetes gumi-exportőr, és a világon második a számítógép merevlemezek gyártásában.

Az első adventista, aki eljutott Thaiföldre, R. A. Caldwell volt, aki 1907-ben könyveket árusítani érkezett Bangkokba. Tíz évvel később a szingapúri misszióiskola diákjai könyveket terjesztettek a fővárosban, és meglepetésükre találtak egy szombatot ünneplő csoportot. Ennek köszönhetően 1919-ben megalakult az első advent misszió. A missziómunkát kezdetben kínai adventisták végezték kínaiak körében. Az első thai őslakos 1925-ben keresztelkedett meg.

Ekkor nyitotta meg kapuit az első két misszióiskola is, amely új kezdetet jelentett a könyvevangélizálás terén. Bangkokban 1937-ben avattak fel egy kis adventista klinikát, amely a jelenlegi bangkoki adventista kórház elődje volt, és amely ma a Távol-Keleti Divízió legjelentősebb egészségügyi intézménye.

Ma Thaiföldön több mint 14000 adventista alkot 46 gyülekezetet és 79 csoportot. Közel 80 lelkész és 200 misszionárius dolgozik az országban. A legutóbbi jelentések alapján a bangkoki adventista kórházban évente 200000 beteget vizsgálnak, ápolnak és kezelnek. Azonban nem ez az egyedüli adventista egészségügyi intézmény az országban. Létezik egy 80 ágyas kórház Pukhet városában is. Megemlíthjük továbbá a középiskolákat, kollégiumokat, valamint egy egészséges élelmiszert gyártó üzemet.

A Globális Misszió munkatársai által szervezett csoportok, orvosi és oktatási programok reményteljes kilátásokat nyitnak meg az ottani adventista egyház előtt. Thaiföldi hittestvéreink odaadása és lelkesedése példaértékű a világszerte egyház számára.

Adrian Neagu lelkész

A romlás építői

Az egyház felelőssége népszerűsíteni az isteni mércét és az értékeket

Jézus eljövetele előtt minden átrendeződik. Ugyanez volt Keresztelő János küldetésének is a jelmondata, akit a prófécia Illésként említ. „Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít” (Mt 17:11). Ez a helyreállítás gyakorlatilag azt jelenti, hogy újra az emberek elé kerülnek a mennyei szabványok, és hogy lelki változásra, a régi bibliai alapokhoz való teljes visszatérésre van szükség. Ez történt meg Jézus első eljövetele előtt János munkássága révén, és fog megtörténni a második eljövétel előtt, az Ésa 58:12 versében említett nép küldetése révén: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.”

A „romlás építői” megnevezés fejezi ki a valódi keresztények küldetését. A falon levő repedés, rés lehetőséget nyújt az ellenségnek, hogy behatolhasson, és veszélyezteti annak biztonságát, akit védenie kellene. Személyes felelősség tehát a romlások kijavítása. Erről tett említést Dániel is imáiban, habár földrajzilag nagy távolságra volt Jeruzsálemtől: „Hajtsad, én Istenem, a te füledet hozzánk és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekintsd meg a mi pusztulásunkat és a várost, amely a te nevedről neveztetik” (Dán 9:18).

Minden személynek, családnak vagy gyülekezetnek meg van a maga „romlása”. Feladatunk tehát a lelki falak, a romlások építőinek lenni, hiszen ezek a falak biztosítják a védelmet. Számos magyarázat létezik a romlások keletkezésére vonatkozóan. Akkor van esélye egy gyülekezetnek a túlélésre, ha többen építenek, mint ahányan rombolnak. Figyeljünk meg néhány területet, ahol fel kell vállalnunk a fent említett küldetést.

A lelki mérce csökkenése

„Felméne azután onnét Béthelbe; és mikor az úton felfelé méne, apró gyermekek jövének ki a városból, akik őt csúfolják vala, ezt mondván: jöjj fel, kopasz, jöjj fel, kopasz! És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket az Úr nevében, és az erdőből két nőstény medve jöven ki, szétszaggata közülök negyvenkét gyermeket. Onnét azután felment a Kármel hegyére; onnét pedig Samariába tért vissza” (2Kir 2:23-25).

Megdöbbenést kelt Elizeus magatartása a gyerekek gúnyolódása láttán. Talán Illéstől, a tűz

prófétájától hasonló reakciót várnánk el. De Elizeustól? Ő egy engedékeny ember volt. De hová lett a türelme, megbocsátása és szelídsége? Egyes magyarázók szerint Isten ihletésére átkozta meg a gyerekeket. Mások viszont azt mondják, hogy Isten meghallgatja még a téves imákat is, ha azok erőteljes hitből erednek.

Az átok egy krónikus betegség beismerését jelenti. A gyerekek számára már nem létezett kegyelem, még akkor sem létezett volna, ha akár 1000 évig élnek. Vannak dolgok, amelyeket sosem szabad kinevetni, mint például az Isten nevével kapcsolatosakat. S habár az Úr már nem büntet olyan kíméletlenül, mint hajdanán, ez nem azt jelenti, hogy megváltoztatta magatartását az ilyen cselekedetekkel szemben. Úgy döntött, hogy jól megalapozottan elhalasztja a büntetést. De mi volt a bűnük? Kinevették valakinek a fogyatékoságát. A „jöjj fel” kijelentés pedig Illés elragadtatására utalt. A családjaikban bizonyára gúny tárgyát képezte ez az eset. A gyerekek halották a gúnyolódást, és most alkalmuk volt Elizeussal szemben viccelődni. A szülők rossz példája ez, amelyhez társult a gyerekek gonosz hajlama.

„És az egyiket helyezetté Béthelbe, a másikat pedig Dánba. És e dolog nagy bűnnek lett az okozója, mert a nép felment az egyik elé egészen Dánig” (1Kir 12:29-30). Bétel volt Isten háza abban az időben. Egyetlen bálvány megrontotta a város lelki mércéit, szabványait. Közönséges lelkület, hazudozás, hitelenség uralták Bételt. Egyetlen bálvány elégséges volt ahhoz, hogy csökkenjen az erkölcsösség olyannyira, hogy a gyerekek helyrehozhatatlan helyzetbe kerüljenek.

„Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el” (Zsolt 73:15). Itt nem arról van szó, hogy mit kell, vagy mit nem kell mondanunk, mivel a szabályoknál vannak sokkal fontosabb dolgok. A nyelvezet egy embercsoport azonosító jegye. Az erkölcstelen nyelvezet árulást jelent Isten népe soraiban. És itt nem csak káromlásról van szó, hanem minden beszédről, amely beszennyezi Isten gyermekének azonosságát.

Kapcsolatok

A közösségi légkörnek nem a fegyelmi ügyek tárgyát képező bűnök ártanak. A feszültséggel teli kapcsolatokat a pletykaság, irigység, gonosz-

ság okozza, s mindez gátolja a legszebb terveket és felemésztja az időt. Olyan egyház vagyunk, amely a nagy küzdelemről beszél, ám ez nem azt jelenti, hogy egymással kell küzdenünk.

A kapcsolatokban repedések keletkeznek, és minden, a gyülekezetbe újonnan érkezett személy úgy kellene tekintsen magára, mint a romlások építőjére. Mit tehetnék annak érdekében, hogy jobb legyen a gyülekezetem? Miért okoznak nehézséget a gyülekezetnek? A sikeres gyülekezet feltétele tehát az, hogy többen építsenek, mint ahányan rombolnak.

„Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizony nyál látom, hogy nem személyválogató az Isten” (Csel 10:34). A részrehajlás sok gondot okoz. Ha a védelmemre kelsz, akkor a barátom vagy. Elfelejtjük azonban, hogy nem az a barát, aki folyton azt mondja, hogy jó vagy, hanem az, aki a javadat akarja. A jellemtisztaság abban nyilvánul meg, ha elismerem, hogy akkor is igazad van, amikor nem osztod a véleményemet. Érdekes módszer figyelhető meg, amellyel igazolni próbálják egyesek tévedéseiket: meglátom a hibát mindazokban, akik dorgálni próbálnak – lelkész, presbiter, stb. S ha már senki sem dorgál, akkor azt hiszem, hogy minden rendben van. Miután Isten közvetlenül szólt Bálámhoz, a hitehagyó prófétához, az egyetlen lény, aki megdorgálhatta még őt, a szamar volt. Ide vezet a részrehajlás.

Némelyek azt hiszik, hogy elég, ha meg vannak győződve valamiről. Gyakran helyezzük a hangsúlyt meggyőződéseinkre, miközben fogalmunk sincs róla, hogy nem Isten oldalán állunk. A zsidók meg voltak arról győződve, hogy csak Isten bocsáthatja meg a bűnöket. Igen ám, de mivel részrehajlók voltak, nem látták meg a szemük előtt álló Isten Fiát. Nem tudták társítani meggyőződéseiket az előttük álló igazsághoz. Elutasították Jézust és elveszték meggyőződéseikkel együtt.

A hatalom téves értelmezése

A kommunizmus idején veszélyes volt beleszólni a hatóságokba. És ez a formális tisztelet fellelhető volt a gyülekezetben is. Az emberek morgolódtak, mást nem tehettek. Vágytak a szabadságra és demokráciára, amely aztán megérkezett 1989-ben. S közben felfedezték, hogy a szabadságban dacolhatsz a hatalommal. Pontosan ez történt a gyülekezetben is, mivel egyre többen tartanak lépést a világgal és nem a Bibliával. Vanak keresztények, akik sosem értették meg Isten tekintélyét, hatalmát. Félelemből tisztelték Őt és nem azért, mert megértették. S amikor a félelem elillan, akkor ezek az emberek okozzák a gyülekezetben a legnagyobb nehézségeket.

A legtöbben egyetértenek azzal, hogy Jézus semmihez sem fogható tekintéllyel rendelkezett. Tekintélye nem erőn és kényszerítésen alapult. Voltak pillanatok, amikor kinyilvánította fizikai erejét, mint például a templom megtisztításakor vagy a Gecsemáné kertben, elfogatásakor. Ennek ellenére az emberek tovább folytatták ténykedéseiket. A társadalomban szükség van az erőre, mert egyes emberek csak a hatalomtól való félelmükben viselkednek helyesen. A gyülekezetben azonban meg kell értenünk, hogy Isten tekintélye más koordináták között mozog, mert amikor az egyház erőt alkalmaz, akkor már nem egyház. A gyülekezet embereket jelent, akik önként gyűlnek össze, és akiket Isten szeretete vonz.

Általában azokat tiszteljük, akik félelmet váltanak ki belőlünk, akik rendre utasítanak, mint valami idomított állatot. Megütnek egyszer, kétszer, így aztán többé nem dacolunk velük. És, amikor a gyülekezetben nem úgy bánnak veled, mint a világban, akkor kezdesz dacolni a közösség tekintélyével, mert gyengének véled. Az ilyen emberek nem láthatják meg a mennyet azon egyszerű oknál fogva, hogy ott az emberek szépen fognak bánni egymással, és nem fogak fenyegetőzni. Életük azt igazolja, hogy nem értették meg Jézus tekintélyét, hanem csak ösztönösen cselekszenek. Jézus tekintélye a jellem, a szolgálat, az egyedi azonosság tekintélye volt, amelyet teljes mértékben élt. Sosem követelőzött öklével az asztalt csapkodva. Őt Nikodémus az éj közepén is megzavarhatta. Az ilyen tekintélyt nem értékeli világunk, azonban megnyeri az olyan emberek szívét, akik áhítják a menekülést.

„Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül” (Jel 14:4). A megváltottak megtanultak engedelmeskedni a tekintélynek, és félre tették saját hajlamaikat. Jézus áldozata megnyerte szívüket és mindenben az Ő tekintélyének vetik alá magukat. Érdemes megfigyelni, hogy nem hátulról vannak noszogatva, hanem Jézus megy előttük, és követik anélkül, hogy a Megváltó szemmel tartaná őket. Az ilyen tekintélyre csak a megtértek válaszolnak.

Helytelen készségeinkkel romlást okozunk a gyülekezet tekintélyén. Nehémiás a 3. fejezetében leírja Jeruzsálem újjáépítését, és megemlíti az építők neveit. Mindenki a maga háza környékén dolgozott. Ezzel a próféta nem csupán feljegyezte a történelem számára a neveket, hanem figyelmeztet is, hogy csak azok maradnak meg a mennyei emlékkönyvekben és menekülnek meg, akik építenek. ■

Ninu Pădure lelkész, Munténiai Egyházterület

Elfelejtett tanácsok az öltözködésre vonatkozóan

Testvérnőinkben ne lenne elég buzgalom és erkölcsi bátorság, hogy kifogások nélkül a Biblia alapjára helyezkedjenek? Az apostol a lehető legpontosabb utasításokat adta ezen a téren: „Hasonlatosképpen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözéssel, hanem, amint illik az istenfélmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel.” Az Úr itt küldöttén keresztül az arany viselése ellen szól. A tapasztaltak vigyázzanak, nehogy példájukkal másokat is félrevezessenek. Az újjadon levő gyűrű igen egyszerű lehet, de fölösleges, s viselése helytelen benyomást tesz másokra.

Különösen a lelkészfeleségek ügyeljenek, nehogy a ruházkodásnál eltérjenek a Biblia világos tanításától. Sokan ódivatúnak tartják az utasításokat, hogyszem figyelemre méltassák, ám aki az utasításokat tanítványainak adta, ismerte az öltözködés szeretetéből fakadó veszélyeket napjainkban, ezért küldte nekünk a figyelmeztető szót. Készek vagyunk-e engedelmeskedni a figyelmeztetésnek, s bölcsek leszünk-e? A ruházkodás terén egyre növekszik a pazarló fényűzés. Még nincs itt a vég. A divat egyre változik, s testvérnőink nyomon követik a divatot, tekintet nélkül az időre, költségre. Komoly összegeket költenek ruhákra, bár e pénzt az adományozó Istennek kellene visszatéríteniük.

A szegényebbek egyszerű, rendes ruhája gyakran szembeszökő, kirívó ellentéte jobb módú testvérnőink viseletének. Ez a különbség gyakran zavarba hozza a szegényeket. Egyesek utánózni próbálják gazdagabb testvérnőiket. Gyenge minőségű ruhákat fodroznak, bodroznak, szegélyeznek, hogy a lehető legjobban megközelítsék a gazdagok ruházatát. Szegény lányok, akik csak két dollárt keresnek hetenként, utolsó fillérüket arra költik, hogy úgy öltözködjenek, mint akik nem kénytelenek megkeresni megélhetésüket. E fiataloknak semmijük sem

marad, hogy Isten kincstárába tehetnék. S idejüket is annyira leköti, hogy ruhájukat a legdivatosabbá tegyék, hogy nem marad idejük értelmük művelésére, Isten szavának olvasására, titkos imára vagy az imaórára. Teljesen leköti őket, hogy olyan legyen megjelenésük, mint testvérnőinké. Ennek eléréséért feláldozzák testi, szellemi, erkölcsi egészségüket. A boldogságot, az Isten jóváhagyását a divat oltárán áldozzák fel.

Sokan nem akarnak szombatonként eljönni az istentiszteletre, mert ruházatuk elütne keresztény testvérnőink ruházatának csínosságától és cicomájától. Testvérnőink hajlandók lesznek-e úgy tudomásul venni a dolgokat, amint vannak, s teljesen fölfogják-e, hogy mily erős hatással vannak másokra? Mivel maguk tiltott ösvényen járnak, másokat is az engedetlenség és Istentől eltántorodás ugyanazon ösvényére vezetnek. A keresztény egyszerűséget külső fitogtatásnak lökik áldozatul. Testvérnőim, hogyan fogunk változtatni ezen? Hogyan tépjük ki magunkat Sátán csapdájából, hogyan tépjük el a divat rabzolgaságában tartó láncokat? Miként szerezzük vissza elpazarolt lehetőségeinket? Hogyan serkentjük képességeinket egészséges, élénk tevékenységre? Ennek csak egyetlen útja van, hogy a Bibliát tegyük életünk szabályává. Buzgólkodjunk valamennyien, hogy jót tegyünk másokkal, örködjünk, imádkozzunk, hogy magunkra vegyük régóta elhanyagolt keresztünköt, s hallgassunk, engedelmeskedjünk annak figyelmeztetéseire, és utasításaira, aki ezt mondta: „Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem”. ■

A fenti idézet a Bizonyágtételek, 4. kötet, 631. oldaláról származik.

Ellen White a Heted-napi Adventista Egyház egyik alapító tagja. Az adventisták hiszik, hogy 70 évnyi tevékenysége alatt Ellen White a prófétálás biblikus ajándékával bírt.

Az egyetem küldetése (III)

Az oktatás megközelítése a keresztény filozófia szemszögéből

Az elvilágiasodott társadalom olyan modellt követ, amely határozottan különválasztja az egyén vallási meggyőződéseit a mindennapi élettől. És ezt a szétválasztást hirdeti az oktatási rendszer is, ám mindennek beláthatatlan következményei lehetnek. A felekezeti egyetem elutasítja ezt a modellt, és törekszik olyan szakembereket képezni, akik kiváló munkát végezzenek szakterületükön, ugyanakkor olyan emberek legyenek, akiknek az élete visszatükrözi a mennyei jellemet, és akik Isten és ember-társaik szolgálatára szentelik életüket.

A felekezeti egyetemen méltó helyet foglal el Isten Igéjének tanulmányozása, mivel a Biblia az igazság legnagyobb mércéje, eszköz, amely által Isten életeket változtat meg és az örök élet felé vezet. A szakképzés mellett a lelki nevelés teszi lehetővé, hogy az ifjak ténylegesen felkészüljenek a valós életre. Ilyen képzést nem lehet átadni egy bizonyos tananyag leadásával, hanem szükség van egy mélységes és erőteljes kapcsolat kiépítésére Istennel. A mai társadalomban nagyon sok céltalan fiatal van, aki épp egyetemet végzett, elméje adatokkal van tele, ám mégsem képes beilleszkedni a munka mezején és a világban. A felekezeti egyetem egyik legfontosabb előnye az, hogy a hallgató meggyőződhet arról, hogy Isten bölcs és szeretetteljes terv szerint irányítja az életét. S ez a meggyőződés szolgál alappal arra, hogy új utakat keressen az elcsüggesztő körülmények és akadályok ellenére is.

A társadalmi nézetekkel ellentétben a fiatal egyetemi hallgatók még nem elég érettek és függetlenek ahhoz, hogy csupán szakmát tanuljanak egyetemi éveik alatt. A felsőoktatási intézményben töltött időszak az értelmiség, lelkeség, sőt a testi fejlődés időszaka, amely az egyén teljes jövőbeli életére rányomja bélyegét. S miközben a világi egyetemek mindezt figyelmen kívül hagyják, a felekezeti egyetem arra hivatott, hogy az egyén fejlődéséhez mindent megadjon, és teremtsen meg e fejlődés feltételeit.

Az ifjakat bevonják mind értelemfejlesztő, mind pedig lelki és fizikai tevékenységekbe, továbbá érdekeltté teszik őket az egészséges életmód iránt. Emellett, a felekezeti egyetem kiváló kereket nyújt az egyetemistáknak kikapcsolódásra is. Olyan kikapcsolódási módszereket ajánl, amelyek nem térnek el a keresztény elvektől, és amelyek kiemelten fontos szerepet játszanak az igazi keresztény jellem kialakulásában.

Isten szabad akarattal ruházta fel teremtményeit, és a felekezeti egyetem arra szeretné megtanítani a hallgatókat, hogy gondolkozzanak szabadon, függetlenül, ám elvszerűen. Korunk társadalmában nagy szükség van elvhű fiatalokra, akik minden külső nyomás ellenére megőrzik gondolkodási és tevékenységi függetlenségüket.

Ezek az alapelvek a felekezeti egyetemek jellegzetes küldetésére utalnak, amelyeket sosem fognak követni a világi tanintézmények. Ám mindezekre égető szüksége van ifjaknak és társadalomnak egyaránt. Az egyetem küldetése klaszikus elemeinek fejlesztésével – képzés, kutatás, közösségi munka – a felekezeti egyetem sokkal átfogóbb látásmóddal rendelkezik a valódi nevelés jelentőségével kapcsolatban, és hozzájárulhat örökké tartó jellemek kialakításához. ■

Roxana Paraschiv
az Adventista Teológiai Intézet tanára

Agónia és extázis között

– Ifjúsági kongresszusok 2013-ban –

Egyre gyakrabban szerveznek olyan rendezvényt, amely nemrégiben még ritkaságszámban ment. Gondolok itt például az ifjúsági kongresszusokra. Az idén két ilyen esemény is volt. Az egyik világszintű, amely Dél-Afrikában került megrendezésre. A másik pedig – a szerbiai Újvidéken – az európai ifjakat szólította meg.

„Jézus a városokban”

A világgongresszus főcíme a következő volt: *Jesus in the City* (Jézus a városokban). A kongresszus üzenete arra a tényre épült, hogy Megváltónk létezése nem korlátozódik csupán arra, hogy hódoljunk neki, Ő nem csak csodálatos, titokzatos, hanem folyamatosan leereszkedik az emberek közé.

Olyan időben élünk, amikor az idegsejtek részecskéinek a megoszthatóságáról beszélünk, ám Isten arcát és jelenlétét egyre nehezebben vesszük észre.

Ted Wilson, a Generál Konferencia elnöke, a rendezvény jelmondatát kommentálva úgy vélekedett, hogy Jézusnak jelen kellene lennie a gesztusainkban, kimondatlan szavainkban és magatartásunkban.

A nap végi áhítatok üzenetei az egyetemes igazságot – Isten a szeretet – mutatták be különböző módon. Ha megértjük és éljük ezt az igazságot, akkor cselekedeteink, gondolataink, ítélőképességünk és szavaink eltér-

nek majd a mai kereszténység tartalmától. Még a missziómunkánk is más lesz, és az eredmények is mások lesznek.

A divíziók jellegzetes jelentései mellett szer-teágazó témákat érintő szemináriumok voltak, kezdve az önismerettől és személyes fejlődéstől, a mélységes lelki igazságokig.

A rendezvény csúcspontját minden bizonynyal Pretoria város egyik stadionjában a küldöttek és a több mint tizenötezer adventhívó közötti találkozás jelentette. A Generál Konferencia elnöke és Ben Carson beszéde után, a küldöttek Pretoriában több mint 20000 *A nagy küzdelem* című könyvet osztottak ki.

A kongresszust megelőző héten missziós és jótékonyági tevékenységek folytak Cape Town és Pretoria városokban. Ezeket a programokat Armando Miranda, a Generál Konferencia alelnöke irányította.

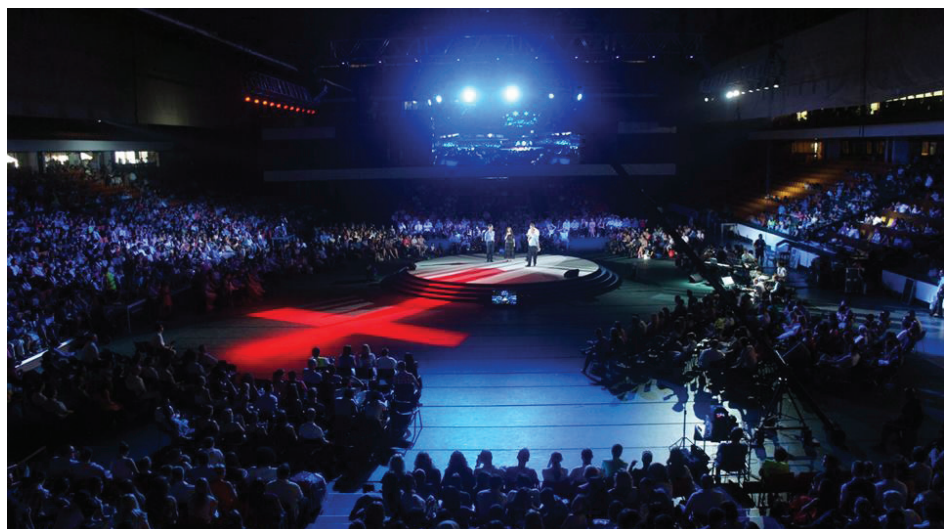
Az imát koordináló csoporthoz tartozott Raluca Ștefan testvérnő is. Ez a csapat vezette az imádkozás alkalmait, és ajánlotta a változatos és megfelelő imádkozási módszereket.

Egy teljes napot szenteltek a vezetőknek. E napon beszéltek a világ különböző tájain a gyerekekért és ifjakért végzett munka jellegzetességeiről, valamint bemutattak egy, az ifjúsági vezetőknek szóló kézikönyv-tervezetet. A vezetőkkel való találkozáskor Wilson elnök hangsúlyozta, hogy vissza kell hoznunk a „példaadás” módszerét az ifjakkal és a gyerekekkel való munkába. Nem kell lemondani az elméletről, hanem az elméletet át kell ültetni az életbe. S még ha ennek érdekében csökkenteni is kell az átadott információmennyiséget, az egyedüli életképes módszer az előttünk álló időben az igazság megélése lesz.

A szervezők szerint a világkongresszuson részt vevők több mint 80%-át fiatalok, vagy ifjúságvezetők képezték. Ennek értelemben a következő kongresszus megszervezését is megvitatják: legyen olyan, mint eddig, hogy bárki részt vehessen, vagy kimondottan csak az ifjúságvezetőknek szóljon? Ez utóbbi esetben egy képzési alkalommá válhat a rendezvény. A végső döntést a Generál Konferencia Ifjúsági Osztályának igazgatótanácsa hozza meg. Ami azonban biztos, a legközelebbi világkongresszus 2018-ban lesz megtartva Európában, az Inter-Európai Divízió szervezésében.

Íme, az Ifjúsági Világkongresszus végkövetkeztetése: Jézus nem lehet jelen a városban, ha mi csak a szavainkban őrizzük Őt. Napjaink kihívása az, hogy jelenlétét ültessük át keresztényi életté.

kérdéseket és botránkozást keltenie. Miért? Azért, mert a zene az egyik leginkább jelen levő adalék volt. Zenével várták a résztvevőket, zene egyesítette közös dicsőítésben a szíveket, zene készítette elő a felhívás és a döntéshozatal pillanatait. Alkalmadtán ez sikerült is, ám voltak olyan pillanatok, amikor mindez zátonyra futott.

Nem újdonság, hogy a helyénvaló, imádatra szánt zenét összekeverjük az alázatosság és oda-szentelődés lelkületétől távol eső, idegen zenével. El kell azonban ismernünk – a kongresszus szervezőinek előzetes szándéka és biztosítását figyelembe véve –, hogy azt hittük, ez alkalommal másképp lesz minden. Ezekre alapozva értesítettük a romániai ifjakat az eseményről, és arról, hogy részt vehetnek. Végeredményben egy hivatalos rendezvény volt, melyet az adventista egyház három európai divíziója szervezett.

Sajnáljuk, hogy részt vettünk? Nem. Sajnálunk néhány jelenetet, pillanatot? Igen, főleg a programon kívül eső zenei alkalmakat, mivel ott nem a lelki légkör volt a fő helyen.

Mi a teendő? Mindent kiközösíthetünk, ki-átkozhatunk, elhatárolódhatunk a szervezők kép-mutatásától (végeredményben nem sok beleszólásunk van egy ilyen európai szintű vagy világ-széles rendezvény megszervezésébe). Dönthetünk úgy is, hogy nem veszünk részt a következő rendezvényeket, vagy ellenkezési kampányokat szervezhetünk. És folytathatnánk a „mit tehet-nénk” felsorolásait. A valóságban azonban kevés a mozgásterünk. Elismerjük, hogy még mindig gyötör a kérdés: ilyen rendezvények alkalmával melyik a legmegfelelőbb és leginkább építőjel-legű magatartás?

Újvidék: agónia és extázis között

Talán az egyik legátfogóbb utalás az Újvidé-ken megrendezett Páneurópai Kongresszusra ez a szójáték lehet: *agónia és extázis között*.

Az agóniával kezdem, hogy az extázissal fejez-hessem be. Talán sehol sem érezhettük, hogy milyen nagy mértékben befolyásolja egy apró részlet a program egészét. S habár nem is olyan apró ez a részlet – a zene –, mégis eléggé „eltérítette” a rendezvény lelkületét, és sikerült zavart,

Tanulságok

Visszatérve a kongresszus fő témájához, elmondható, hogy a pozitív dolgok listája sokkal tartalmasabb, mint a kényelmetlen, aggályos dolgoké.

S talán az egyik pozitív dolog épp a romániai ifjak hozzáállása volt a különböző programszámokhoz. Ifjaink bemutatták értékeiket, és nyújtottak valamit a résztvevőknek az Istentől kapott ajándékokból. A kongresszus lelki vetülete, amelyet az Ima-terem biztosított, a romániai küldöttség szolgálata által jött létre, és valóságos sikereket ért el azon ifjak körében, akik Istennel való kapcsolatra törekedtek.

Ugyancsak küldöttségünk munkálkodott a kapcsolatteremtő tevékenységekben is. A napokénti lelki kihívások is a mi feladataink voltak, és sikerrel végeztük ezt a szolgálatot is.

Kimagasló módon járult hozzá a romániai küldöttség a pénteken zajló IMPACT projekthez is.

Keresztényi lelkülettel és őszintén elemezve a dolgokat, el kell ismernünk, hogy több áldást kaptunk, mint amennyi csalódás ért. Eltekintve attól, hogy az interneten némelyek álnéven próbálnak szűklátókörű és rosszindulatú következtetéseket levonni, mi hisszük, hogy több elővigyázatossággal és építőjellel megközelítéssel sikeresen befolyásolhatjuk a következő rendezvények légkörét.

Itt említem meg, hogy a jelenlegi döntés alapján a következő kongresszus Spanyolországban lesz megtartva, négy év múlva.

„Az Egyedüli ereje”

Az európai ifjúsági kongresszus témája, a Generál Konferencia Ifjúsági Osztályának jelenlegi jelmondata volt: *Power of One* (Az Egyedüli ereje).

S habár a jelmondatot nem lehet a maga teljességében helyesen lefordítani – vagy legalábbis nem a maga tömörségében – ez a téma az ifjak figyelmébe ajánlotta Jézus Krisztus jelenlétének fontosságát életükben, hiszen egyedül Ő képes a szíveket Istenhez fordítani.

A téma azonban a személyes értékek kihívása is volt, hiszen minden fiatalnak fontos szerepe van a mennyei tervben. Senki sincs pluszban, senki sincs kihagyva az isteni tervből. Az Úr

mindenki elé elvárásokat állított, és feladatokat adott. A kongresszus alkalmával az ifjak a következő kihívással szembesültek: ne vonakodj a szolgálattól, az Istennel való közvetlen kapcsolattól, és a másokért végzett munkától. Egy ilyen eseményen a felhívás a maga jellegzetes mód-szereivel szólít fel arra, hogy ne vond ki magad a felelősség, és a Megváltó által felkínált személyes lehetőségek alól.

Önmagunkra tekintve, csak tehetetlenek, jelentéktelenek, félnékek és értéktelenek vagyunk. Ám ha társulunk az Egyedüli, Összetéveszthetetlen Üdvözítővel, akkor ezek a hiányosságok az erőnket fogják jelenteni. És ez nem egy kötelesség, nem egy jelmondat és nem csupán rideg elmélet, hanem a számtalan sok lehetőség kifejezése, amelyet Isten ezen időben elénk állít.

Ki érti ezt meg? Ki válaszol? Ki használja ki a lehetőséget?

Mindannyian egy új bankszámlát nyitottunk. S az Egyedüli Isten ereje megadatik nekünk.

Végkövetkeztetés

A szervezési gondokon, sőt még a zenével kapcsolatos elégedetlenségeinket túl, nem az a legfontosabb a kongresszusokon részt vevő ifjú számára, hogy kifejezze véleményét, hanem, hogy e próbálkozásból leszűrje a lényegét. S ez a lényeg nem volt és nem lesz más, mint az, hogy Üdvözítőnk Egyedüli és Hatalmas, s hogy Ő szeretne az életünkben lakozni. Semmi más nem válaszolhat az üdvösség utáni vágyra, csak Ő, aki megszerezte üdvösségünket, és aki minden kommunikációs módszerrel kopogtatva reménykedik abban, hogy megnyitjuk előtte az ajtót.

Akusztikus és vizuális jeleket küld, hat a gondolatainkra és szívünkre, csodás módon vezet és oltalmaz egyetlen cél érdekében: szeretne részt venni az életünkben, mindennapi tapasztalatainkban. Ő is tudja, és mi is, hogy ez a legfontosabb, ám legnehezebb dolog kereszténységünkben. Függetlenül attól, hogy a szervezők mivel fogadnak, vagy mi által próbálják átadni az üzenetet, függetlenül a résztvevők számától vagy a jelen levő technikától, a végső igazság ez marad: Isten a szeretet. Olyan szeretet, amely soha sem szűnik meg, amely túlmutat stílusokon, előítéleteken, korlátokon és emberi tehetetlenségen. Nagy tékozlás lenne, ha kisebb vagy nagyobb kellemetlenségek miatt nem látnánk meg éppen Őt, aki mindenkor mindenben minden. ■

Daniel Chirileanu
igazgató, Ifjúsági
Osztály, Román Unió

A „Bern” jelentés

Erdélyben az advent történelem szorosan kötődik a földrajzi terület jellegzetességeihez, az etnikai sokszínűséghez és az adventhívők külföldi kapcsolataihoz. Dumitru I. Bădescu 1960-ban röviden vázolta a Nagyszebenben székelő Dél-Erdélyi Egyházterület történelmét. Hangsúlyozta, hogy az adventista gyülekezetekben szükség van a lelkészi kar folyamatos bővítésére és arra, hogy a lelkésznek a román nyelv mellett ismernie kellene legalább egy, az erdélyiek által beszélt nyelvet. Akkoriban az egyházterületben a legtöbb adventista német anyanyelvű volt. A Kolozsváron székelő Észak-Erdélyi Egyházterülethez pedig nagyon sok magyar ajkú adventista tartozott. Ezek a testvérek rokoni és baráti kapcsolatokat ápoltak magyarországi, németországi, ausztriai és svájci adventistákkal, ám a kommunista rezsim ezt tiltotta. A szekuritáté akkori irataiból kiderült, hogyan kommunikáltak az idegen országbeli adventisták a hazaiakkal, és hogyan támogatták őket.

Nicolae Pleșiță, a szekuritáté kolozsvári parancsnokának jóváhagyásával nyitották meg a „Bern jelentés” dossziét, a következő célokkal: „Az ügyben résztvevők ellenséges tevékenységeinek dokumentálása és megakadályozása; az információszerezés módszereinek és eszközeinek meghatározása; a szektatagok ellenséges tevékenységének megakadályozása; megismerni azokat az adventista vezetőket, akik vezetnek ezen elemek tevékenységét; az ellenséges szándékok és a tényleges büntettek leleplezése.”

Nyomon követték egyes, főleg kolozsvári adventisták kapcsolatait az Euró-Afrikai Divízió vezetésével. A műveletben hét ügynök vett részt, de operatív technikát is felhasználtak (irodákban, lakásokban elhelyezett lehallgató készülékek). Megfigyelés alatt tartották Moldo-

A kolozsvári „Központi” gyülekezet

ván Vilmos, Reit Ioan és Bauer Ioan lelkészeket. A kommunista rezsim az adventistákat folyamatosan azzal vádolta, hogy az egyház aláaknázza a román állam tekintélyét és a népi demokráciát.

A hitéletről többféleképpen szereztek be információkat: besúgók, a telefonbeszélgetések lehallgatása, a levelek felbontása, „célzott” munkahelyi ellenőrzések által.

Kitervelt tévedések

1964-ben a Reit testvér családjához költözött egy orvostanhallgató lány, fedőnevén „Geta”, akit az állambiztonságiak szerveztek be azért, hogy jelentéseket tegyen az adventista előljáróról, valamint tudomást szerezzen minden, a házban megforduló fontos információról. Viszonylag hosszú ideig sikerült e családnál maradnia anélkül, hogy leleplezték volna. Sőt látszólag megbírátkozott Silviával, Reit Ioan testvér feleségével.

„Geta ügynök jelentéseivel kapcsolatosan felmerült a gyanú, hogy saját maga kitalálta provokációk azért, hogy lakáshoz jusson, mivel gyűlölte a Reit családot, és attól félt, hogy kétségbe vonjuk lojalitását, miközben mi küldtük ki két ízben is

a Magyar Népköztársaságba.” A külföldi utazás költségeinek egy részét a kolozsvári szekuritáté fedezte.

A diáklány jelentéséből kitűnik, hogy „a megfigyelt személyek politikai, gazdasági és katonai információkat gyűjtenek és továbbítanak, valamint ellenforradalmár csoportosulásokat szerveznek országunk ellen.” „Geta” említést tesz arról is, hogy időnként Svájcból és Magyarországról pénzüsségeket hozott egy magyar közvetítő, amelyek főleg nyugdíjas lelkészek és az adventista egyház különböző tevékenységeinek támogatását szolgálták. A szekuritáté irattárát vizsgáló bizottság birtokában levő okmányok szerint a divízió és a kolozsvári egyházterület vezetősége között egy budapesti magyar állampolgár, Csíki Zsigmond közvetített. „Geta” abbeli igyekezetében, hogy minél több és fontosabb információt közöljön, gyanút keltett a beszerző tisztek között.

Többek között ezt jelentette: „Reit Silvia pénzt kapott azért, hogy ő és más megfigyelt adventista prédikátor politikai, katonai és gazdasági információkat gyűjtsön.” Említést tett továbbá egy Pénzes Anna nevezetű személyről is, aki szerinte dobrogeai katonai műveletek felől érdeklődött.

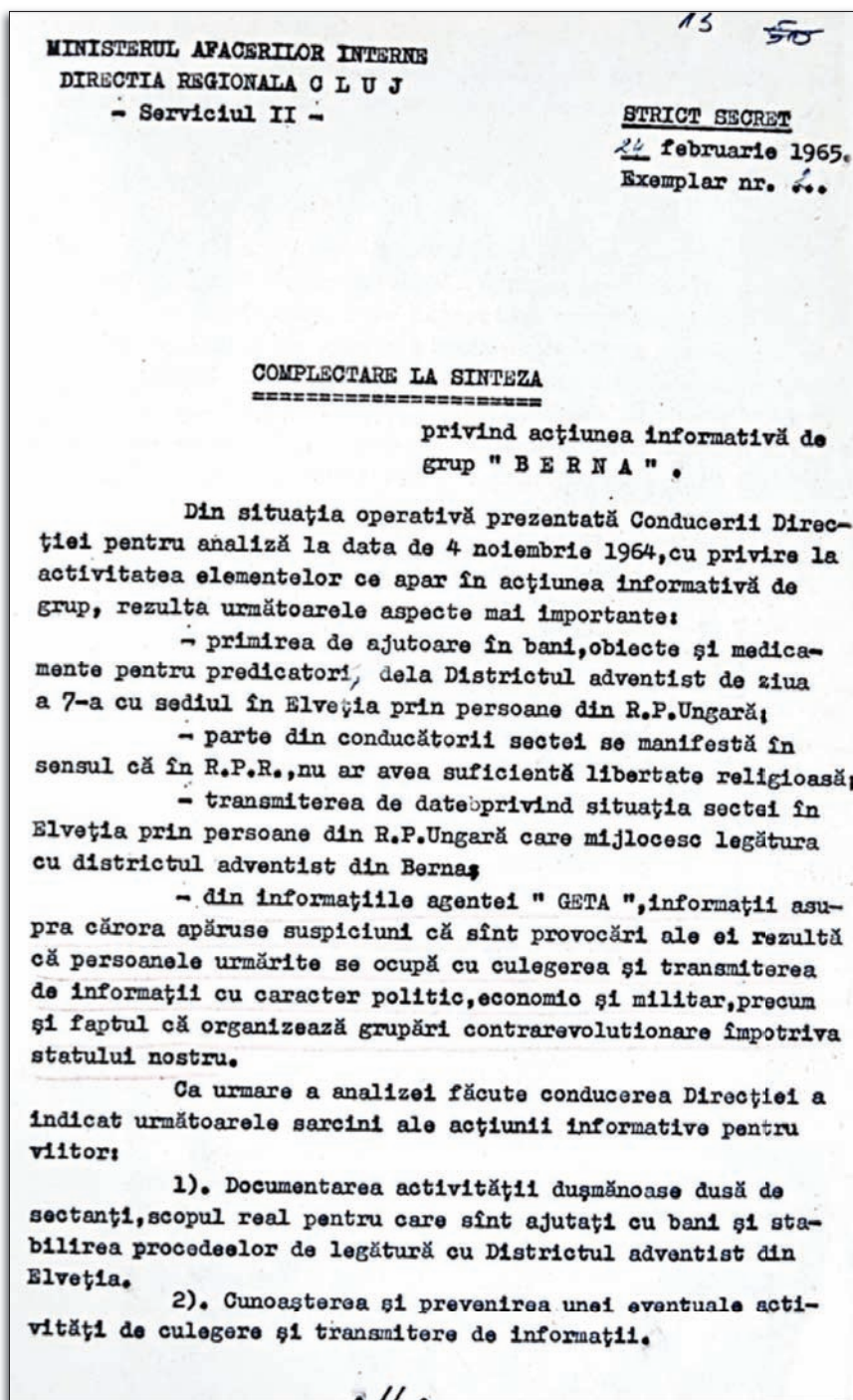
Amikor 1964 nyarán „Geta” másodszor utazott a Magyar Népköztársaságba, egy kódolt levelet írt, amely szervezett, ellenséges tevékenységeket tartalmazott. Azt állította, hogy a budapesti Csíki Zsigmond valamint Pénzes Anna írták a kolozsvári Reit Ioannak.

A kolozsvári szerkuritáté parancsnokára hárult az ügynök leleplezésének és kivizsgálásának feladata. „Az ügynök beismerte tévedéseit, és kifejezte, hogy mivel tévesen jelentett, vállalja a következményeket. Ezeket a tévedéseket az ügynök önvallomásán kívül más két ügynök valamint az operatív technika alkalmazása is igazolta...”

Azért említettem ezt az esetet, hogy felhívjam a figyelmet arra, hogy figyelmesen és helyesen kell elemeznünk a szekuritáté irattárában levő adatokat, igazságokat és valóságokat.

Operatív technika

Az operatív technika volt a legbiztonságosabb és közvetlenebb módszer az információszerzésre. Ám ez is azon személyek részrehajlásmentességétől függött, akik ezeket a készülékeket kezelték. Egy lehallgató készülék telepítéséhez be kellett hatolni a megfigyelt személy lakásába vagy iro-

dájába annak tudta nélkül. Így szerettek tudomást ingatlanvásárlási tervekről, valutaváltásról, utazási tervekről, külföldi telefonbeszélgetésekről, adventista vezetők vallásszabadság utáni vágyairól. Megjegyzendő Reit testvér kijelentése, aki tudatában volt a lehallgatásának, amikor ezt mondta: „a szabadságot nem várni kell, hanem el kell nyerni”.

Meg kell említenünk pozitív vonatkozású jelentéseket is a megfigyelt adventistákkal kapcsolatosan. „Általánosságban véve egyetlen megfigyelt személynek sem voltak államellenes kijelentései, mivel vallási tanaik tiltják a csúnya beszédet és a káromkodást. Viszonylag csendesen élik életüket, nem isznak, nem dohányoznak, és nem járnak nyilvános szórakozóhelyekre. Ezt mind a 7 ügynökünk megerősítette, és erről szereztünk tudomást az operatív technika segítségével is.”

Remények és kilátások

Mivel abban az időben a kommunista rendszer tartotta ellenőrzése alatt az adventista egyház pénzügyeit, korlátozták az új gyülekezetek építését vagy a régiiek tatarozását, de nem engedélyezték lelkészek és kisegítő személyzet alkalmazását sem. Ezért országhatárokon kívül levő adventisták próbálták támogatni a romániai munkát. A titokban megejtett támogatás azonban megteremtette a lehetőséget arra, hogy egyes esetekben az adományozott pénzügyösszeg ne jusson el rendeltetési helyére. Az adventista egyház kilátásai egyáltalán nem voltak ígéretesek, hiszen a hatóságok számos megszorítást alkalmaztak, mint például: előzőleg engedélyeztetni kellett a keresztségeket; a választási közgyűlések pedig arra szolgáltak, hogy a hatóságok saját embereiket juttassák vezető pozícióba.

Ennek ellenére mégis volt néhány reményteljes jel az áhított szabadságra és a hit megélésére vonatkozóan.

„A megfigyelt személyek, főleg Reit Ioan és Bauer Ioan nagy reményeket fűznek egy ENSZ határozathoz, amely vallásszabadságot szavatol minden nemzetnek. Ennek érdekében arra várunk, hogy a román állam még több jogot biztosítson nekik.”

Lelkészek csoportképe

Ebben a jelentésben fel van jegyezve a szekuritáté passzív hozzáállása vagy az ügykezelés egységének hiánya az adventisták vallásos tevékenységével szemben.

„Többször jelentettünk a Belügyminisztériumnak; a Maros-, Körös- és Máramaros Autonóm Tartomány körzeti igazgatóságainak, mégsem intézkedtek arról, hogy a körzetükbe, a Magyar Népköztársaságból érkező szekta vezetőit megfigyelhessék. Ezek az igazgatóságok csupán annyit tettek, hogy ellenőrizték az általunk említett személyeket.”

A jelentés végkövetkeztetése utóvégtül tárgyilagossá és nem tartalmaz tényleges vádak az adventhívőkkel szemben.

„A begyűjtött információk nem igazolják, hogy az említett személyek rendszerellenes tevékenységet folytatnak, csupán azt, hogy elégedetlenkednek azért, hogy nem rendelkeznek kellő vallásszabadsággal.”

Ha visszatekintünk, látva az elnyomó hatalom jellegzetes ténykedéseit, amelyekkel próbálta végérvényesen beszüntetni – más felekezettel együtt – az adventista egyház tevékenységét, a számos akadály, zsarolás, megszorítás és elítélés ellenére is láthatjuk Isten hatalmas kezét, amely megsegített, hogy egy szép, hűséges és tevékeny egyház lehetünk ma. Az akkori állapotokhoz képest a jelenlegi összehasonlíthatatlanul más, és a szabadság közepette még inkább kellene ragyognia az igazságnak és Isten szeretete megvallásának. ■

Iosif Suciú lelkész, Dél-Erdélyi Egyházterület

Semnele timpului – Idők jelei

Mit tehet gyülekezetedért egy folyóirat?

Nézd, *Semnele timpului* folyóirat! Láttam már ezt adventista barátaimnál.” Így nyilatkozott könyvevangélisták egy csoportjának egy középkorú férfi. A stand előtt szó szót követett, és elmondta, hogy foglalkozására nézve tanár, jelenleg pedig egy Temes megyei helység polgármestere. Havonta megkapja a folyóiratot és teljes egészében kiolvassa.

Hasonlóan vélekedett a Bukaresti Gazdaságtudományi Akadémia hallgatója, Andreea is. Elmondta, hogy számára a *Semnele timpului* egy „havonta megjelenő mini-enciklopédia”. A 20 éves lány teljes meggyőződéssel mondta, hogy különösen az időszerű cikkeket értékeli, mivel nagyon jól körülírnak egy bizonyos témát és tárgyilagosak. Andreea elmesélte, hogy ezt a folyóiratot használta fel egy egyetemi projekt elkészítéséhez. S mivel csapatban dolgoztak, a felhasznált cikk kézről kézre járt társai körében, majd az olvasottak alapján együtt készítették el a projektet.

Robert még nem egyetemista, de ő is elvitte a folyóiratot az iskolába. Édesanyja kapta egy missziómunkástól, úgy került a kezébe. Megtetszett az egyik cikk, amit fel is használt egy fogalmazás megírásához. Elmesélte, hogy a romántanárnő észrevette az „idegen befolyást” és megkérdezte, hogy honnan ihletődött. Megmutatta a folyóiratot és a tanárnő kölcsönkérte, hogy kiolvashassa.

Névjegykártya az elvilágiasodott környezetben

Könyvevangélisták által jutnak el hozzánk ezek a visszajelzések, hiszen főleg ők árusítják a folyóiratot a nem adventista személyeknek. Beszámolójuk bátorítanak, és hisszük, hogy ez a kiadvány egy olyan névjegykártya, amely által méltó és hasznos módon mutathatjuk be egyházunkat olyan embereknek, akik különben elzárkóznak az adventistáktól. Ezt igazolta például egy könyvevangélista beszámolója, aki elmondta, hogy az „Előfizetés a köztisztvisel-

lőknek” elnevezésű projekt által megszólított személyek mindegyike elfogadta az ajánlatot és havonta megkapja a lapot.

A *Semnele timpului* szerkesztői töretlen hittel fektetik energiájukat a folyóirat fejlesztésébe, hogy még ékesszólóbban képviselhessék a Bibliában megtalált adventista életelveket. Ősztönző visszajelzéseket kapunk továbbá az interneten is. Az egyik például az, hogy ebben a hónapban a *semneletimpului.ro* honlap meghaladta az 1 000 000 egyedi látogatót, miután az elmúlt tíz hónapban fokozatosan növekedett a látogatók száma. A honlapot 2010 februárjában indították, s azóta az olvasóközönsége folyamatosan gyarapszik. A *Semnele timpului* hozzávetőlegesen 15 000 értékelő szavazással rendelkezik a Facebook közösségi oldalon.

Találkozóhely

A *Semnele timpului* projekt (folyóirat, weboldal, könyvsorozat) kapcsolatteremtő közegként működik, amely meghívja a nem vallásos közönséget, hogy fedezze fel az élet vallásos vetületeit, továbbá keresztény szemszögből tárgyalja a naprakész valóságot. Célja, hogy valós és meggyőző érveket szolgáltasson olvasóinak az Istenbe és Bibliába vetett hitről. Ennek érdekében a *Semnele timpului* az év végéig újabb három könyvajánlattal áll olvasói elé: Ariel Roth, *Origini*; Clifford Goldstein, *Viața fără limite*; és a Jézus példázatain alapuló *Semnele timpului* kollekció. Az *Origini* című könyv több mint 500 oldalon tárgyalja hitelesen és jól dokumentáltan a teremtő Istenbe vetett hitet. A *Viața fără limite* kiadványban Goldstein kiváló és egyedi módon ötvözi a tudományos adatokat az üdvösség teológiájával, ennek ellenére, a könyv könnyen olvasható, és olyan emberekhez szól, akik nem ódzkodnak a nehéz kérdésektől. Különösen missziós célra készül a *Semnele timpului* kollekció, amely tíz alapvető kérdésre keres választ. Ezekkel a kérdésekkel a mai ember legalább egyszer találkozott életében. A szerzők az Úr Jézus szavaiból

A *Semnele timpului* folyóirat 2013-as novemberi száma.

„Gyertyát sem azért gyújtanak,
hogy a véka alá tegyék.”
(Mt 5:15)

ihletődnek, tiszteletben tartják Jézus példázatainak légkörét, s a valós élettörténetek megindító módon mutatják be a központi gondolatot.

Kilátások nemzetközi adventista körökben

A *Semnele timpului* az idén először került nemzetközi olvasótábor elé. A *Miturile care ne schimbă viața* (Hiedelmek, amelyek megváltoztatják az életünket) című különkiadás megjelent angol nyelven is. Először a márciusban, Rimini-ben (Olaszország) megtartott Inter-Európai Divízió Osztályközi Konvenciójának résztvevői lapozhattak bele. A Generál Konferencia alelnöke, Ella Simmons elmondta, hogy a *Dialogue*, adventista egyetem-közi folyóirat szeretné átvenni a *Semnele timpului* egyes cikkeit. Különösen a szakemberek vélekedéseit értékeltük, mint például Bill Knot, az *Adventist Review* és az *Adventist World* főszerkesztőjét, aki az értekezleten részletesen bemutatta folyóiratunkat, és értékelően beszélt a minőségéről. „Pontosan olyan ez a lap, mint amilyennek lennie kell egy kiadványnak, amely az elvilágiasodott embereket szeretné megszólítani” – mondta.

A folyóiratot bemutatták szeptemberben az Adventista Kiadók Konvencióján is Belgrádban (Szerbia), ahol a Generál Konferencia, valamint a három jelenlevő divízió (Inter-Európai, Transz-Európai és Euró-Ázsiai) vezetői is méltatták. A Generál Konferencia Kiadványok Osztályának társigazgatója, Wilmar Hirle szerint, ahogyan a *Semnele timpului* próbálja megismertetni a világi közönséggel a jellegzetes adventista gondolkodásmódot, arra fel kell figyelnie minden más adventista kiadónak.

Forrás és találkozóhely

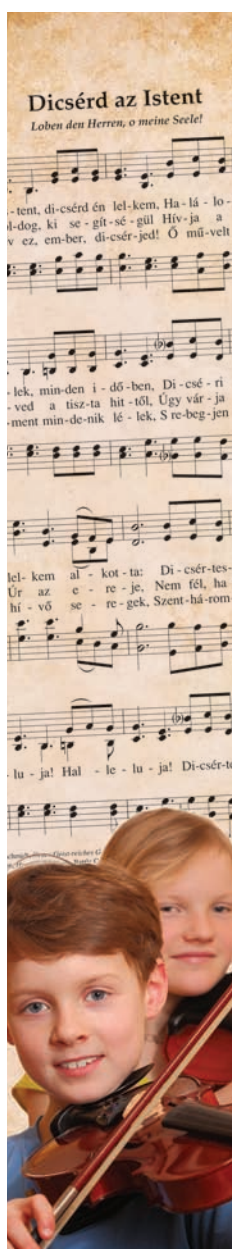
Az őszi mérlegkészítés tehát a *Semnele timpului* folyóirat számára a bátorítás, ám ugyanakkor a kihívások időszaka is. Ez utóbbiakról Norel Iacob, a lap főszerkesztője elmondta, hogy „ezeket elemezhetjük hosszadalmasan vagy röviden. Hosszadalmasan beszélhetünk arról, hogy folyamatosan szükség van szenvedélyes írókra, komoly kutatásra és missziómunkára, szükség van arra, hogy e terv minden adminisztratív kihívása közepette mindig meghatározók legyünk. Röviden azonban leginkább az jelent kihívást, hogy szükségünk van arra, hogy a Szentlélek vezesse életünket, nyissa meg szemünket és elménket, érintse meg szívünket, hogy az általunk közölt cikkek Isten jóváhagyását hordozzák. Hisszük, hogy ez a legfontosabb harcunk és választásunk. És elsőszámú célunk az, hogy ne veszítsük el ezt a küzdelmet. A többi majd idővel megoldódik, mivel Isten segít megoldást találni.”

Leginkább így foglalhatnánk össze a *Semnele timpului* adventista folyóirat hasznosságát: ez egy forrás, ugyanakkor egy találkozóhely is. Forrás, mert minden kommunikációs eszköze (nyomtatott folyóirat, weboldal, könyvek, televíziós elemzések) által sokrétű, adventista, bibliai alapelvek alapján kiválasztott információkat szolgáltat. És találkozóhely, mivel ezeket szeretné „lefordítani” és átadni világi olvasóinak is, így tágítva az egyház hatáskörét. A *Semnele timpului* projekt szeretné bizonyítani azt, hogy az adventista egyház értékei annyira fontosak a jelenben, hogy igazságtalanság lenne tagjai részéről, ha csak maguknak tartanák meg ezeket. ■

Alina Kartman
a *Semnele timpului*
szerkesztője

Zene a gyülekezetekben – még egy új világosság?

Olyan időkben élünk, amikor teljes zavar uralkodik azzal kapcsolatban, hogy milyen zenei repertoárt kellene használni a gyülekezetben. Ez részben a közönyből ered, másfelől pedig abból, hogy képtelenek vagyunk – különlegesen tárgyilagos kritériumokat felállítva – érvekkel alátámasztani az anyagtan zenei világot. Sikertelenségre van ítélve, sőt szűklátókörűséggel és formalizmussal vádolva az a próbálkozás, amely próbál gátat vetni az olyan érveknek, mint például: *ilyen az ő kultúrájuk; inkább legyen lélekből énekelt könnyűzene, mint rideg, élettelen éneklés; hát ezzel mi a gond, hiszen lassú a dalom és a szavai is szépek*. Ha mérlegre állítjuk az érzelmi örömöket, a vallási fellengzést vagy az érzelmi manipulációt, amelyeket az új zene eredményezhet, és a szent zenei imádatot, amit például a *Hajoljunk meg az Úr előtt* című ének hozhat, akkor ez utóbbi *idejétműlt*nek tűnhet, és hamar lemondunk róla. A szórakoztató zene¹ előnye, hogy a gyülekezetben érzelmeket vált ki, könnyeket csal az emberek szemébe, ám ezen túl nagyobb baj az, hogy ez a látszólagos Isten-imádat egy nagy ámitás, romboló álnokság, amely mára már átjárta a kor keresztény egyházaiban a megnyilvánulási formákat.

Imádatot, ne manipulálást

Nem szabad elfelejteni, hogy a zenének nincs szüksége szövegre ahhoz, hogy lelkiállapotot idézzon elő, amelyre rendeltetett. Függetlenül attól, hogy ezt elismerjük, vagy legalább tudato-

sul bennünk, meglehet, hogy amit legőszintébb imádatnak gondolunk, az tulajdonképpen egy *new age* zenei alapra elmondott vers vagy zene, ami szándékosan az érzékiséget szólítja meg. A visszafogott imádat nem tesz ridegebbé, sőt ellenkezőleg, hitelesebbé válunk, mivel Isten megmarad az egyetlen Személynek, akit imádunk tiszta elmével s izzó szívvel. Amikor az imádó elméjét *megszédíti* a túlzott vallási érzület, akkor a középpontból eltűnik Ő. Ilyenkor manipulálva énekelünk, botladozunk a zene útjain érzékiséggel, az érzelmi felemelkedés erejével egy olyan fellengzős állapot felé, amelynek semmi köze sincs legalább még az énekelt szöveghez sem. Teljes meggyőződéssel hiszem, hogy ezzel a hatékony fegyverrel aknázza alá az ellenség az imádatot, miközben a látszólagos lelkiesség álézését kelti.

A zene hatásai

A zenészek zöme tárgyilagos ismérvek alapján különválaszthatná a szent zenét az érzékítő. Sőt, különösebb zenei képzettség nélkül is eldönthetjük ezt, ha a gyülekezetben alkalmazott zenét megvizsgáljuk az isteni alapelv szerint: **gyümölcsöikről ismeritek meg.** Miért látni például annyi kihívó hajviseletet? Nem folytatom a felsorolást, de vajon gyerekeink nem egyre inkább azokhoz hasonlítanak, akik *énekelnek nekik*? Miért csak a kegyesség látszata van minálunk, amely azonban erőtlenség, mivel hiányzik az őszinte oda-szentelődés és az olyan, *adalékok* nélküli imádat, amelyben nincsenek *lelki kábítószerek*?

Az imádat egyre inkább előadás alakját vette föl. A kóruspróbák pedig – amelyek egyre ritkábbak – a pletykás, magamutogatás melegágyai,

1. Ezzel a gyűjtőszóval nevezzük általában a szórakoztató zenét, amelyet a XX. századtól átültettek vallási területre is, szent, keresztény szövegek hozzáadásával.

ahol a kórustagok közötti nézeteltérések rongják meg a törekeny békét, amelyet eredményezhetne az istentiszteletre felkészítő kórusmuzsika. A másik oldalon pedig ott vannak azok, akik azt állítják, hogy felfedezték azt a *varázs-szűrőt*, amely által kiszűrhetik a jó zenét a rossztól, ám ők gyakran elfelejtik, hogy emberi természetünk a legkülönbélebb magamutogató alkalmazásokat szüli, és ezek egyáltalán nem teszik egyszerűvé az imádatot. Némelyeknél – talán a *szégyenlősebbeknél* – a harmónia, valamint a dallam-ritmus társítása hozza elő természetük gyümölcseit. A *bátrak* azonban megtalálják a természet rejtett hangsúlyait a ritmikus zenében, azzal érvelve, hogy a *zsolnárok is arra indítanak, hogy dobokkal kísérjük éneklésünket*. Ők azonban elfelejtik, hogy a zene, amihez ma hozzáférhetünk, nem régebbi ötszáz évesnél, és hogy a Dávid-korabeli hangszereknek semmi közük a könnyűzenében használatos, mai ütős hangszerekhez. Ezek a gyümölcsök addig fognak így megjelenni, míg megtéretlen marad a szív. Csak Isten szeretete változtathatja meg a szívet, szokásokat és szenvedélyeket – legyenek azok zeneiek is.

Ilyen időben, mint a mai

Ilyen időben, mint a mai, van szükség **jobb zenészekre, de nem zsenikre, hanem teljesen egyszerű emberekre, akik nem csak tudnak, hanem akarnak is szolgálni zenéjükkel**. Karmesterekre, zeneszerzőkre van szükség, akik a lehető legjobban dolgoznak, akik vállalják a felelősséget gyülekezetük minden zenei rendezvényéért, és akik figyelmesen cenzúrázzák a zenei művek partitúráit. Nem arra hívtunk, hogy zenekritikusok legyünk, vagy hogy védelmünkbe vegyük a preklasszikus muzsikát, elfelejtve, hogy az efféle zene nagyrészt népi táncokból ered, és a XVI–XVII. század társadalmában a *szórakozást* szolgálta.

Miért nincs már kórusmozgalom? Nem azért, mert eltűntek a zenészek vagy azok, akik meg alapíthatnának és vezethetnének egy kórust, hanem egy túlzottan fájó valóság miatt: a zene óraműpontossággal jelzi az éneklő személy őszinteségét és érdeklődési körét. Minden tiszteletem azok iránt, akik szenvedélyből zenélnék. Értékelem és csodálat a szólóéneklést, ám ha a gyülekezetben zömében csak szólóisták vagy egy elit csoport énekel – a többszólamú kórusmuzsika vagy az egyszólamú közös éneklés rovására –, akkor megfosztjuk magunkat attól az eszköztől, amellyel összetarthatjuk ifjainkat, amellyel célt és feladatot adhatunk nekik az

istentiszteleten, a gyülekezeti kórusban. S így a közösségi imádatból lassan eltűnik a legfontosabb elem: a résztvevők személyes hozzájárulása.

Őrizők, akik már nem őriznek

Gyakran épp azok nem foglalnak állást az alkalmazott könnyűzene ellen, akik arra hívtak, hogy őrizők legyenek. Sőt ők maguk emelik vallási emelvényre azt, sajnálatos módon Áronra és az aranyborjúra emlékeztetve. Elérkezett az ideje, hogy a karmesterek ne *üzleti lehetőségként* tekintsenek a partitúrákra, és ne sajtóítsák ki maguknak az Úr énekeit. Elérkezett az ideje, hogy többet énekeljünk családjainkban, s akkor eltűnnek a viták. Elérkezett az ideje, hogy az imádatához ne társuljon előadás. Elérkezett az az idő, amelyre hívtátál, hogy *megfelelő kezdőhangot* adj.

Egy új világosság? Vagy *világosság*, amely által a *közönséges* dolgokat szentnek nyilvánítjuk? *Világosság* az a zene, amit új keletű *trubadúrok* énekelnek kezüket emelgetve, szemeiket behunyva, kiáltozva a zenemű záróakkordjaiban, előadásként, színdarabként és magamutogató módon fejezve ki az *átélt* vallásosságot és buzgóságot?

Kezdetben nem így volt. Kérdezzétek meg az időseket, akik még közöttünk vannak! Ragyogó bölcsességüktől elpirul az arcunk, mert megálkodottan védelmezzük, sőt erénynek tartjuk és harcolunk azért, ami nekünk tetszik, anélkül, hogy utánanéznénk honnan is ered mindez, és hogy mit eredményezhet. ■

Mihai Bejinariu
a Ștefan Demetrescu
Adventista Teológiai
Líceum tanára és
a Bukaresti Egyetem
tanársegédje

Szolgalat felsőfokon

„A helyesen végzett könyvterjesztés a legmagasabb rendű lélekmentés.”
(Ellen White)

Mindig is lenyűgöztek a „Az utak és a sövények mentén” című könyvben leírt tapasztalatok. Csodálattal tekintettem az egyszerű, de jellemes, nemes és bátor emberekre, akik könyvekkel meg-

rakott, kopott bőrtáskával járták gyalogosan a poros, vidéki utakat, azt ettek, amit éppen kaptak, és ott aludtak, ahol rájuk eseteledt. Mi készítette őket a nehézségek elviselésére? Miért is olyan megkapóak ezek a történetek? Véleményem szerint erre a következő a válasz: ők „felsőfokon” szolgáltak. Olyan munkát végeztek, amelyet az evangéliumokban jelképesen megtalálunk az elrejtett kincs, az elveszett juh vagy a tékozló fiú példázatában. És ez a jelkép rokon értelmű azzal a nagy művel is, amit Salamon épített uralkodása elején.

Egy „nagy és csodálatos” ház

Salamon 153600 ember munkáját szervezte meg, majd követeket küldött Tírus királyához, a következő üzenettel:

„Úgy én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni... Most azért küldj hozzám tudós mesterembert... Annakfelette küldj cédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat... MERT A HÁZ, AMELYET ÉPÍTEK, NAGY ÉS CSODÁLATOS LÉSZEN” (2Krón 2:1-9).

Egy munka nagysága abból fakad, akinek szentelik azt. Ezt Salamon is hangsúlyozni kívánta: „A ház pedig, amelyet építeni szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk nagyobb minden isteneknél” (5. vers).

És Salamon király „legmagasabb rendű” munkát végzett.

„Tégy valami fontosat!”

Gondolom, mindenkit a csodálat és tisztelet kerít hatalmába, amikor elolvassa advent történelmünket, elődeink odaadását és kitartását a könyvevangélista munkában, amelyet a XIX. század második felében, a kor viharai, nehézségei közepette végeztek. Táskáik talán hasonlóak voltak az elmúlt század 30-as, 40-es éveiben, a romániai könnyevangélisták által használt táskákhoz.

Am jöjjünk picit közelebb magunkhoz. A táskához társult a videó projektor, az orvosi mérőműszerek, egészségügyi és nevelési szemináriumok, egészség-standok – a menny valódi „mini-követségei” –, amelyeket kihelyezünk városokban, üdülőtelepeken, tengerparton... mindenütt!

Így olyan emberekhez is eljuthatunk, akiket másképp nem szólíthatunk meg. Azt hiszem, hogy Isten napjainkra gondolt, amikor azt mondta a könyvevangélista munkáról, hogy a „legmagasabb rendű lélekmentés”. Komolyan kell tehát vennünk szavait, mert csak az számít, ha tudod, hogy benne vagy az Ő tervében, és ha a legfontosabb munkát végzed!

1995-ben, amikor elkezdtem a könyvevangélista munkát, egy városban dolgozva beko-

pogtam egy családhoz, ahol egy úriember vendégeskedett. Miután bemutattam a könyveimet, ez az ember lekicsinylően rám nézett: „Tudja meg, hogy én egész életemben élsportoló voltam. Jelenleg labdarugó edző vagyok. Több fontosabb csapatot edztem már. Úgy látom, maga egy jól képzett ember. Tudja mit? Inkább csináljon valami fontosat az életben!” Mosolyogva köszöntem meg a tanácsát, és örömmel távoztam. A következő gondolatok cikáztak elmémben: ha jól képzett vagyok, és tennem kell valami fontosat az életben, akkor könyvevangélista leszek!

Láttam egyszer egy képet, amely egy földre esett embert ábrázolt, akit társa próbált felemelni. A kép alatt a következő felirat állt: *Csak akkor tekintés elesett embertársadra, ha fel akarod emelni őt.* A képet tekintve eszembe jutott egy évekkkel ezelőtti eset. Az ország szívében, egy „európai” városban dolgoztunk. Felfigyeltem arra, hogy a járdán minden járókelő kikerül valamit, majd egyszerűen tovább megy. Odaérve láttam, hogy egy ember fekszik a földön önkívületi állapotban. Fagyos tél volt, s én azonnal odasiettem és mentőt hívtam. Ekkor azonnal megállt néhány járókelő, sőt még egy rendőrszolgálat is, aki megjegyezte: „hagyja uram, ez egy semmirekellő alak, nem érdemli meg, hogy rá pazarolja az idejét!” S miközben ezt az embert elvitte a mentő, azon gondolkodtam, hogy ő is Isten egy tévelygő, hozzánk hasonló gyermeke. Mindenütt vannak emberek, akiknek segítenünk kell, hogy fel tudjanak állni...

Meddig?

Miután könyvevangélista lettem és láttam, hogy milyen csodálatos ez a foglalatosság, reméltem, hogy Isten még fenntartja kegyelmét a világ felett, és arról álmodoztam, hogy talán alkalmam lesz még 3-4 vagy akár 5 évet dolgozni. Öt évet?! Legalábbis erre számítottam. Ám a munka nagy volt – sokkal hatalmasabb, mint hittem.

Áldásokkal és különleges tapasztalatokkal teli 18 év telt el azóta. Láttam embereket válaszolni Isten kegyelmére, s az evangélium szolgálja számára ez a legnagyobb jutalom.

Augusztusban három héten át dolgoztam Konstancán, a „*Valdens diák*” program keretén belül. A körülmények úgy hozták, hogy egyik nap egy kevésbé forgalmas helyre állítottuk fel a standot. Így gondolkodtam: „Uram, Te tudod, hogy miért kellett ide jönnünk ma, de szeretnénk mi is megtudni...” Nem kellett sokáig várakoznunk... Egy 35 év körüli hölgy lépett oda

hozzánk. Súlyfelesleggel, vérnyomással küzdött. Elmondta, hogy őszintén szeretne változtatni az életén, ám számos próbálkozása kudarcba fulladt. Bemutattam neki egészségügyi könyveinket, majd próbáltam megoldást ajánlani. Azt kérdezte, hogy ismerek-e valakit, aki eredményeket ért el e könyvek elolvasása nyomán. „Igen hölgyem” – válaszoltam – „több ilyen személyt ismerek. Az egyik épp ön előtt áll. Én magam

részesültem e könyvekben rejlő életelvek jótékony hatásából, sikerült megszabadulnom súlyfeleslegemtől, és teljesen rendbe jöttem.” Ekkor így szólt: „Uram, ha megtesz valamit értem, akkor megveszem a könyveket. Kérem, imádkozzon Istenhez, hogy sikerrel járjak.” Csodálkozva ígértem meg, hogy naponta imádkozom érte, majd megkérdeztem, hogy milyen vallású. Törökországi muzulmán volt. A továbbiakban az imáról beszélgettünk, majd a lélek halhatatlanságáról és az eleve-elrendelésről. Számos kérdése volt. Felajánlottam neki *A nagy küzdelem* című könyvet, amelyet örömmel fogadott és megígérte, hogy elolvassa. Megkért, hogy írjam be a könyvbe a nevemet, hogy ő is imádkozhasson értem. Valósággal kérlett, hogy név szerint imádkozzam érte, és meg akart bizonyosodni arról, hogy feljegyzem a nevét kis füzetecskémbé. Már egy óraja beszélgettünk, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy várja a családja. Keblére szorította újonnan szerzett könyveit és futásnak eredt. Menet közben még visszaszólt, hogy ne felejtsek el imádkozni érte... név szerint.

Ekkor már nagyon jól tudtam, hogy aznap miért épp azon a helyen kellett felállítanunk a standot.

Nem véletlenül írja Ellen G. White, hogy a könyvevangélista munka a „legmagasabb rendű lélekmentés”. Ez egy olyan hely, ahol egyedi alkalmakra, csodálatos emberekre és Istennel szerzett különleges tapasztalatokra lelsz.

Isten munkatársának lenni különleges és meg nem érdemelt előjog, amelyet ajándékba kapunk. Ha úgy érzed, hogy ez az ajánlat neked szól, akkor fogadd el! Ne utasítsd vissza, ne halogasd. Próbáld meg és meglátod, milyen csodálatos dolog szolgálgni... **felsőfokon!** ■

Iacob Cătinean
a Dél-Erdélyi Egyház-
terület könyvevangé-
lista-vezetője

Készülődés az Armagedonra

A hét gyülekezet, hét pecsét és hét trombita által összefoglaltuk a keresztény történelmet, és láthattuk a Krisztus és Sátán között dúló küzdelem hevét kezdetétől a befejezéséig (Jel 12–14). A 15. fejezettől kezdődően a Jelenések könyve már nem történelmi, hanem eszkatológiai, vagyis végidei, a próbaidő lejárta után bekövetkező eseményeket ír le: a Babilon feletti ítélet a hét csapás által (Jel 15–18); a királyok Királyának második eljövetele (Jel 19); a milénium és az ítélet (Jel 20); valamint az új föld (Jel 21–22). A Babilon feletti ítéletről való elmélkedésre nem elegendő egyetlen cikk, ezért úgy döntöttem, hogy jelen írásban Isten haragjának hét poharát említem meg. Ezek természetes módon két kategóriába sorolhatók: az anyagi világra kitöltött csapások (1-4); és a fenevad intézményeire és Babilonra kiáradó csapások (5, valamint 6-7). Előbb azonban válaszoljunk egy fontos kérdésre.

A csapások idején van-e még lehetőség a megtérésre?

Erre a kérdésre határozottan negatív a válasz, és ezt két, minden kétséget kizáró érveléssel is alátámasztom. Az első utalás a következő kijelentés: „a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka” (Jel 10:7). Egy korábbi cikkben (*A két maradék*) említettem, hogy Isten titkának befejezése az evangélium hirdetésének végét jelenti (Mk 4:11; 1Kor 2:1; Ef 3:3-4; 6:19; Kol 1:26; 2:2). Azért nem hirdették az evangélium a hetedik kürtzengés alatt, mert lezárult a próbaidő. Figyelembe véve, hogy a hetedik trombitaszó tulajdonképpen a hét csapást is magában foglalja, az következtethető, hogy ez egy evangélium és megtérés nélküli időszak.

A második érv a mennyei szentély jelenetében található. Ez olvasható Jel 15:8 versében: „És megtelék a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet vala, mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.” Ezt a jelenetet az Ószövetségi példa fényében kell értelmeznünk: „És Mózes nem mehet be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot” (2Móz 40:35). Mózes közbenjárása az Úr Jézus Krisztus közbenjárását jelképezi. Az, hogy nem mehetett be a templomba azt jelentette, hogy véget ért főpapi szolgálata. Tehát nincs közbenjárás a csapások idején. És természetesen megtérés sincs.

Bizonyára vannak olvasók, akik még feltesznek egy kérdést: miért ismétlődik meg a haragpoharak leírásában az „és nem térének meg” (Jel 16:9,11) kijelentés? A helyzet csak bonyolódik, amikor ugyanazt a kifejezést találjuk a hatodik kürtzengés idején is (Jel 9:20-21), amikor még lehetőség van a megtérésre. A magyarázat egyszerűbb, mint azt a kérdés sejteti. A „nem térének meg” kijelentés csupán egy egyszerű megállapítás. Nem tesz említést az Istenhez-térés lehetőségéről vagy lehetetlenségéről. Jelentősége azonban a gonoszok szívének megkeményedése. Ez arra utal, hogy ha az evangélium nem változtat meg, akkor az ítélet sem teheti.

Csapás az anyagi világra

János hangot hallott a templom felől, amely azt parancsolta, hogy a hét angyal töltse ki a földre a haragpoharak tartalmát (Jel 16:1). Ez a hang nem lehet másé, csak Istené, mivel senki más nem mehetett be a templomba (Jel 15:8). Az első négy angyal a következő csapásokat kelti: (1) Különlegesen súlyos sebet ejt a fene-

vad imádóin. A görög kifejezés fertőzést okozó, halálos sebre utal (lásd: Lk 16:21). (2) Csapással sújtja a tengerben élő állatokat, mivel halott emberek vérévé válik a tenger/óceán vize, minek következtében elpusztulnak a tengeri élőlények. (3) Csapással sújtja az üldözött szenteket. Vért ad ivóvíz helyett. Minden folyó és forrás az óceánok és tengerek sorsára jut. Itt következmények nincsenek említve, ám minden bizonnyal szomjúságról és éhségről lehet szó, ha figyelembe vesszük, hogy a növények növekedéséhez elengedhetetlen a víz. (4) A nap hevével sújtja az embereket.

Hagyományos adventista megközelítés szerint a csapásokat szó szerint és nem jelképesen kell érteni. A szó szerinti értelmezésen valóságos, fizikai, érzékelhető ítéleteket értek. Emellett azonban Ellen White kijelenti, hogy a csapások nem lesznek egyetemesek – mivel így egyszerűen elpusztulna az egész emberiség –, ám mégis „a legszörnyűbb csapások lesznek, amelyekkel valaha találkozott halandó ember”. Némelyek őszintén aggódnak Isten jellemével

kapcsolatosan az ítélet miatt. Ellen White azonban azt mondja: „A bűnösre bekövetkező bosszú szigorát csak úgy érthetjük meg, ha tudjuk, hogy Isten vonakodik igazságot szolgáltatni”. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten az utolsó pillanatig reméli, hogy a bűnös megtér. Az első négy csapás leírásában (Jel 16:2-9) két kijelentés hangzik el Isten irányában, akinek a parancsára bekövetkeznek ezek a szörnyűségek. Azt mondja a menny: „Igaz vagy Uram... hogy ezeket ítélted” (5. vers), miközben a bűnösök „az Istennek nevét káromlák, akinek hatalma vala e csapásokon” (9. vers). Úgy tűnik, hogy a gonoszok nem kételkednek Isten igazságosságában, mégis az ítéletet választják.

Csapás a fenevadra és Babilonra

Az első négy csapással ellentétben, az utolsó három nem az anyagi világra irányul, hanem a fenevad és Babilon politikai és vallási intézményeire. Ezt a Jel 17. fejezetében találjuk, a veres fenevaden ülő parázna asszony képében. Ezek a csapások más jellegűek. A leírás nyelvezete is jelképes. Ám a jelképesesség nem valótlanyságot jelent. A jelkép egy olyan nyelvezet, amely sokkal gazdagabb kifejezésekkel írja körül a valóságot. Például, az ötödik csapás sötétségbe borítja a fenevad országát (Jel 16:10). Ha ezt szó szerint értenénk, akkor ellentmondásba kerülnénk a nap hevének csapásával. A sötétség és a fogak csikorgatásának társítása mintegy visszhang az Úr Jézus kijelentésére, a „külső sötétségre” (Mt 8:12; 22:13; 25:30), a büntetés és az Isten országától való elszakadás helyére. Képzeljük el tehát, hogy a fenevad országának sötétbe borulása az első jele annak, hogy ez az ország nem Isten országa, mint ahogyan álnokul hazudta a fenevad és a hamis próféta, hanem a büntetés helye. A hatodik csapás pedig az Eufrátesz kiszáradása (Jel 16:12). Ez egy történelmi metafora. Az ókori, bevehetetlen Babilonnak egyetlen gyenge pontja volt: a városon átfolyó Eufrátesz. Círus eltérítette a folyót és így bejutott a bevehetetlen kőfalak mögé, és meghódította Babilont. Ez is arra utal, hogy a végidei Babilon – bár bevehetetlennek tűnik – Isten hatalma előtt elesik. Ebben az értelemben a démonok Armagedonra gyűjtik össze a föld előláróit. A hetedik csapás a Jézus eljövetelkor bekövetkező Babilon bukását jelenti.

Milyen üzenet hangzik az egyház felé? Jel 16:15: „Imé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy meztelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.” ■

Laurențiu Moț
az Adventista Teológiai Intézet újszövetség tanára

Ismerjük meg a Bibliát

Királyok a Bibliában

Ki volt Izrael első királya?
(1Sám 10)

- Saul
- Salamon
- Dávid

Melyik király látta Isten ujját írni a fára? (Dán 5)

- Dárius
- Círus
- Belszár

Melyik király élt egy ideig állatok módjára? (Dán 4)

- Dárius
- Ezékiás
- Nabukodonozor

Ásványok/közetek a Bibliában

Mivé vált Lót felesége, amikor hátratekintett?
(1Móz 19:26)

- Só
- Kő
- Ezüst

Miből készült Óg, Bászán királyának ágya? (5Móz 3:11)

- Arany
- Vas
- Réz

3. Melyik volt a főpap hósenének hatodik drágaköve? (2Móz 28:18)

- Gyémánt
- Ezüst
- Arany

Állatok a Bibliában

Melyik állat nem található meg Dániel, állatokról kapott látomásában?

- Leopárd
- Ló
- Medve

Milyen állatot áldozott fel Ábrahám Izsák helyett (1Móz 22)

- Borjú
- Kos
- Bárány

Melyik állat jelképezi Babilont? (Dániel)

- Medve
- Oroszlán
- Leopárd

Alina Chirileanu
a Román Unió
Gyermekosztályának
helyettes igazgatója.

„Heroes” a neve az első iPhone és iPad alkalmazásként elkészített adventista játéknak, amely Ábrahám, Dávid, Eszter és más híres biblia személyiség életén alapszik. A felhasználók megismerkedhetnek ezen személyek életének eseményeivel, de leellenőrizhetik az ismereteiket, ha 60 másodperc alatt válaszolnak minél több kérdésre. Minden helyes válasz jutalma a „manna”, amelyet a játékos „eladhat” különféle segédkérdésekért vagy alkalmazásokért a játék során.

A „Heroes” játék ingyenesen letölthető az iTunes App Store honlapjáról. Bővebb tájékoztatásért keressétek fel a <http://movenpixel.com/heroesthegame> honlapot.

Magányos vagy közösségvállaló?

„Uram, nincs emberem...” (Jn 5:7)

Albert Camus, francia drámaíró és filozófus, az 50-es években írt egy novellát, amelyben egy, a világtól elvonultan élő művészlőről mesél. A művész egy padlásszobába vonult vissza, hogy elkészíthesse életművét. Fehér vászonra saját vérével írt egy szót, amelyből azonban hiányzott egy betű. A festőművész meghalt, így senki sem tudta meg, hogy mit is akart mondani, mivel a szót kétféleképpen is lehet értelmezni a hiányzó betű behelyettesítésének függvényében: *solitär* (magányos) vagy *solidár* (szolidáris, közösségvállaló, együtt érző). Az elbeszélés főhősének létezése tulajdonképpen e dilemma körül forog.

Sajnálatos módon sokan ugyanebben a helyzetben vagyunk. Még nem döntöttük el, hogy milyenek szeretnénk lenni: *magányosak*, mint a körülöttünk élő emberek, vagy *közösségvállalók*, ahogyan az Úr Jézus tanít: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Habár vágyakozunk jobb kapcsolatokra embertársainkkal, mégis ingadozunk a magány és az együttérzés között. Sajnos gyakran viselkedünk a körülmények vagy a szükségben levő személynek függvényében. Az ember arcát nézzük, és elfogadható magyarázatot találunk arra, hogy elmenjünk az elesett személy mellett.

Nemrégiben Montenegróban egy buszbal eset 18 halálos áldozatot követelt. Az eset arra emlékeztetett, hogy – hazánk hivatalos szerveihez hasonlóan – gyakran késve, vagy nem is lépünk a tettek mezejére, amikor szükség van ránk. Ezzel szemben a Montenegrói hatóságok és lakosok szolidaritásról tettek bizonyosságot. Őket nem érdekelte, hogy kik vannak a szakadéokban, nem számított, hogy a nehézségben levők számukra teljesen idegenek.

Azt hiszem, hogy mi adventisták, akik megismertük Krisztust, talán mások vagyunk. Vagy legalábbis ezt szeretném hinni (kissé mégis bizonytalan vagyok családjaink és gyülekezetünk fájdalmas valóságai miatt). Arra hívtunk, hogy legyünk mások, ízesítsük meg ezt a világot, mutassuk meg embertársainknak, hogy lehet másképp is, és hogy még vannak emberek, akik törődnek társaik sorsával. Te milyen vagy? Próbáld felmérni életed állapotát, az igazságot,

és ne azt, amit szeretnél hinni magadról. S mivel el kell kezdened valahol, kérlek, keresd meg azokat, akik magányosak és segítségre van szükségük:

Családodban. Furcsa mód meglehet, hogy a férj, feleség vagy a gyerekek magányosnak érzéik magukat. Talán túlon-túl el vagy foglalva azzal, hogy másoknak megfelelj... vagy talán magadnak mindent megadj, és elfelejtetted családtagjaid szükségleteit. Elfelejtetted, hogy szükségük van szeretetre, és arra, hogy valaki meghallgassa őket. Elfelejtetted, hogy ők Istentől kapott legdrágább ajándékaid. Szakíts időt a családodra!

A gyülekezetben. A nagycsaládban, amelyhez Isten kegyelméből tartozol, sajnos – vagy talán örömdre – vannak testvérek és testvérnők, akiknek rád van szükségük. Mosolyogj, beszélj, kérdezz, hallgasd meg, segítsd, bátorítsd, *imádkozz és dolgozz*, tégy meg minden tőled telhető annak érdekében, hogy a gyülekezeti élet Isten előtt kedves legyen. Szakíts időt és légy tevékeny a gyülekezetben!

Városodban vagy falvadban. Ott is vannak emberek, akiknek rád van szükségük. Ezekért az emberekért hívott el téged Jézus a gyülekezetbe. Ők azt a segítséget várják, amit csak te nyújthatsz.

Abban az előjogban volt részem, hogy nemrégiben elbeszélgettem gyülekezetünk egy idős tagjával. Odaszentelt életű ember volt, ám súlyos rákbetegségben szenvedett. De amikor beszélni kezdett missziós terveiről, megfeledkezett a betegségről, szenvedésről, életkoráról és egy energikus, életerős emberré változott. Megkérdeztem, honnan ered az emberek iránti szeretete? Könnyes szemmel, gondolkodás nélkül válaszolt: „Lelkész testvér, én nagyon szeretem Istent!”

Ha szereted Istent, akkor szakíts időt embertársaidra!

Ma a közelemben – családban, gyülekezetben, városodban vagy falvadban – vannak emberek, akiknek nincs senkijük, és akiknek rád van szükségük. Határozd el, hogy olyan leszel, mint Ő, és úgy élsz, mint Ő! ■

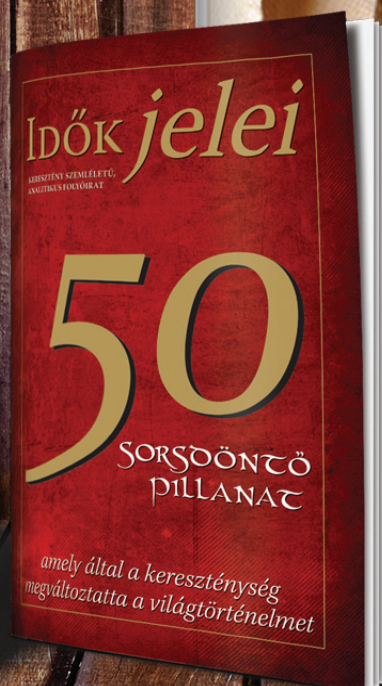
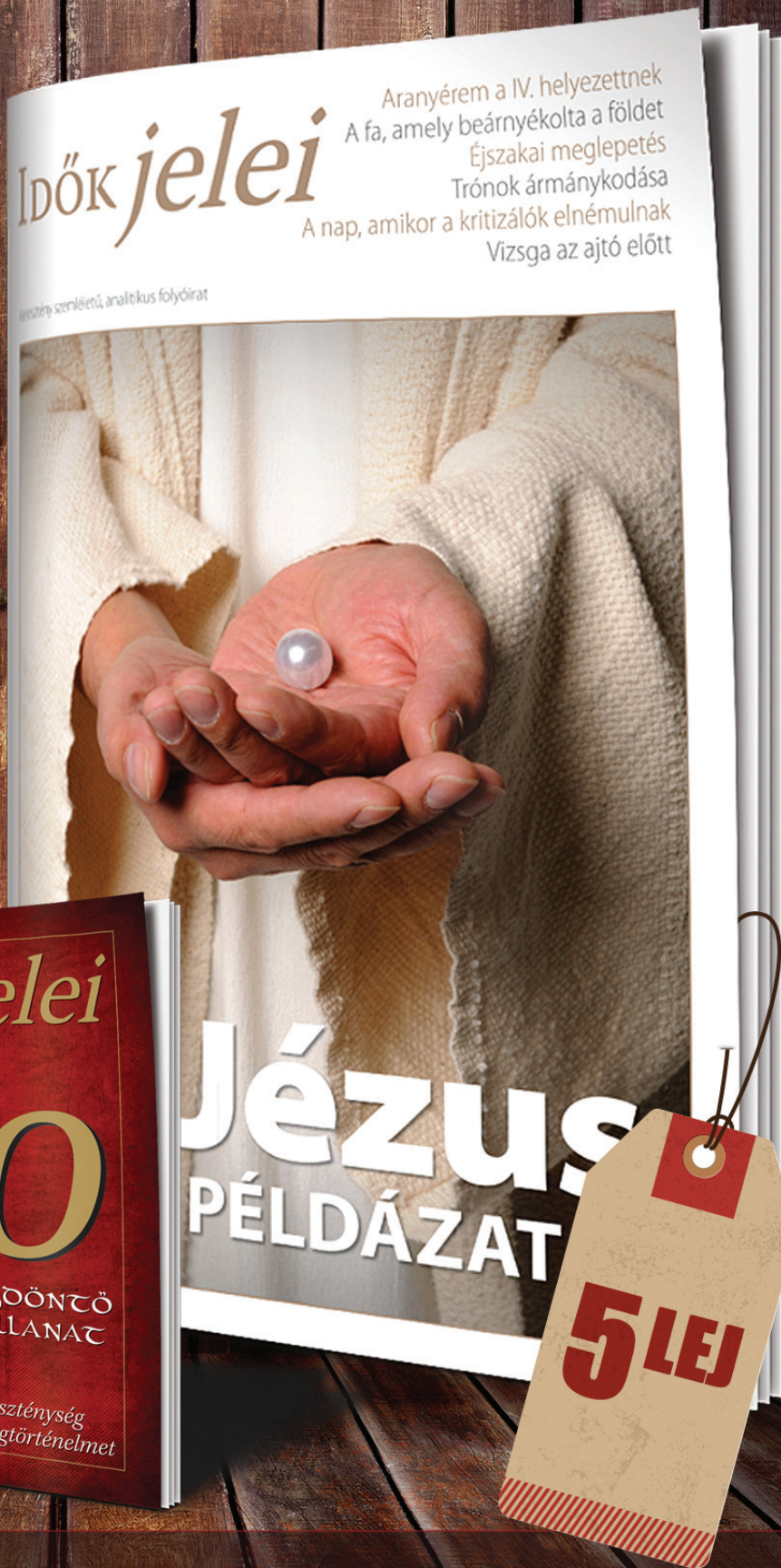

Aurel Neațu elnök,
Olténiai Egyházterület

2010-ben
a barátaidnak
tetszettek
az *Idők jelei*
folyóirat
különkiadásai.

2013-ban
egészítsd ki
gyűjteményüket
egy újabb
különkiadással:

JÉZUS PÉLDÁZATAI

Ugyanaz a minőség most egyszerűbb
és olvasmányosabb cikkekkel.